

Mọi các bạn
đón đọc tập 2

Chiếc máy ảnh ở phòng thi nghiệm và truyền thông do
thầy Đại phụ trách bỗng dung biến mất.

Không thể dễ thấy giáo mà mình quý mến phải buồn
lòng, các thanh tra Nhi đã lần theo mọi dấu vết để tìm ra dấu
mối. Nhưng kết cục thật bất ngờ, cả thầy Đại lẫn các nhà
thanh tra đều không muốn đưa tên trộm ra ánh sáng.

Thanh tra

CUỘC ĐIỀU TRA 2

A-Ta-Nhi

GIÁ: 3000 Đ

Thanh tra

A-Ta-Nhi

AI LẮY CHIẾC
MÁY TÍNH ?

NGUYỄN MẠNH TUẤN

**Thanh Tra
Ca-ta-nhí**

HUY TIEN '95

NGUYỄN MẠNH TUẤN

Thanh tra CA-TA-NHÍ

AI LẤY CHIẾC MÁY TÍNH

THƯ VIỆN
TRƯỜNG TIỂU HỌC CHÍ LINH

100

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - 1995

**Ai lấy chiếc
máy tính**

1.

THỦ PHẠM ĐÃ NHẬN TỘI

Reng reng reng reng reng...

Hồi chuông điện réo vang báo hết giờ ra chơi còn đang kéo dài.. Sân trường rộng đông bọn học sinh ồn ào, nhộn nhịp, trong chốc lát đã vắng hẳn. Nắng buổi sáng như quang quẻ ra, chênh vênh lơ lửng không khí vui tươi trên sân trường quá ngán.

Đám con trai, con gái lớp 6A1 sần sần nhau lứa tuổi 12-13 dù đã hàng nối hàng ngay ngắn, dù rất mực nghiêm trang trật tự, nhưng hễ ủa vào lớp là lập tức ồn lên,

chen lấn xô đẩy để vào chỗ ngồi nhanh hơn người khác. Tiếng chuông vừa dứt, cũng là lúc ai đã vào chỗ nấy, im lặng chờ đợi bước chân của thầy hoặc cô giáo.

Một cô bé căng tròn như trái bóng ủa vào lớp, huỳnh huých như đang trong cuộc chơi trốn đuổi :

- Hí hí hí... ráng ăn thêm có một chén chè xôi nước mà trễ chút xíu.

Người đó có tên họ đầy đủ là Phan Hoàng Trà Mi, do thân hình đầy đặn, khuôn mặt xinh xắn như búp bê lúc nào cũng tròn căng, hơi chút là ứng đồ, nên được bạn bè gọi là Mi Trái Bạnh. Mi không những không tự ái mà còn thích cái biệt danh có màu sắc thể thao đó vì ít nhất cũng góp phần che giấu cho cô nàng cái tật ăn ngủ thì nhiều nhưng luyện tập thì ít.

Cả lớp đã quen với việc Mi Trái Bạnh luôn vào lớp trễ sau giờ ra chơi nên chẳng ai nói gì. Thậm chí mọi người còn thông cảm. Ai cũng biết nếu không ăn quá một chút thì thế nào vào giờ học Mi cũng chỉ

toàn ngồi gáp vật vì ngót bụng sinh ra buồn ngủ, ảnh hưởng đến thành tích học tập chung của lớp.

Bởi thế, sau khi Mi như một dấu chấm hết cuối cùng của giờ ra chơi, đã ngồi yên chỗ, cả lớp lại im ắng trật tự đến nỗi con muỗi bay qua cũng có thể nghe rõ như tiếng bay của con cánh cam.

Giờ tiếp theo là giờ của thầy Đại. Thầy vừa dạy toán, vừa kiêm chủ nhiệm lớp. Giữa đa số các thầy cô giáo còn trẻ, kể cả cô hiệu trưởng Linh Khánh, thầy thuộc số các thầy cô có tuổi xuất xuất năm chục. Sau khi Mi vào lớp chừng vài giây, thầy Đại cũng bước vào với dáng vẻ khoan thai, nét mặt hơi nghiêm nhưng ánh mắt chứa đầy sự đôn hậu.

- Chào các em. Đứng im trên bục giảng, đưa mắt nhìn bao quát cả lớp học cùng đứng nghiêm thẳng trước mặt chừng vài giây, rồi thầy mới khẽ gật đầu : Các em ngồi xuống để bắt đầu học tập.

Đúng lúc đó, từ giữa lớp bỗng ré lên tiếng kêu thất thanh :

- Ai giấu cái máy tính của tôi ?

Mi Trái Bánh, người vừa la lối, nóng nảy xô bắn cả Phúc và Linh Nhím ngồi hai bên ra để lục ngăn bàn, rồi mở tung cặp. Không tìm thấy vật cần tìm, Mi vênh mặt sùng sộ với Phúc :

- Bạn có biết cái máy tính của tôi ở đâu ?

- Biết... Phúc có cái mũi cứ động một chút là hình nhếch lên cùng gương mặt bướng bỉnh nên được các bạn gọi luôn là Phúc Hỉnh. Phúc nổi tiếng ở lớp và cả ở trường bởi những trò tinh nghịch, chọc phá, vừa bị Mi hỏi đã khùng khỉnh khoanh tay, uốn lưng, hấp háy mắt cà giỡn : Biết có đưa bỏ quên ở nhà.

Cả lớp phá lên cười, khiến Mi Trái Bánh càng tức tối, hai má phính đỏ bừng bừng :

- Ai giấu của tôi thì trả đi. Đôi mắt đen đã bắt đầu ngân ngấn lệ, Mi quay qua

Linh : Bạn có giấu... Cô bé mếu máo :
Trước... trước khi ra chơi... tôi... tôi còn...
còn soạn đề... để chuẩn bị giờ toán...

Linh giãy nảy :

- Tôi không dám đâu nghe.

Mi Trái Banh liên hu hu khóc oà. Nỗi
hoảng sợ vì tiếc đứt ruột cái máy tính đắt
tiền khiến cô bé quên khuấy đang trong giờ
học.

- Hu hu hu... Bạn nào lấy trả tôi đi. Hu
hu hu... trả tôi ngay đi... Về nhà ba má tôi
mắng tôi chết, hu hu hu...

Tiếng khóc nức nở lan truyền xúc cảm
sang cả mấy bạn gái mau nước mắt. Trong
lớp lại gợn lên đây đó những tiếng sụt sịt
mùi lòng.

Thầy Đại đứng lặng từ lúc đầu, chậm
rãi từ bục giảng đi xuống bàn của Mi. Gần
ba chục năm trong nghề dạy học, thầy luôn
biết bình tĩnh trước những biến cố bất
thường của những học trò nhỏ tuổi, trăm
đứa trăm tính.

- Trước hết em phải nín đi đã. Thầy dịu
giọng nói : Cái máy tính của em rất quý
nhưng trật tự chung của lớp còn đáng quý
hơn. Nào, có nín được không ? Em phải
bình tĩnh thì mới có thể nhớ đúng trước khi
ra chơi, cái máy tính được cất ở đâu, từ đó,
thầy và các bạn mới có thể giúp em tìm ra
nó.

Mi Trái Banh không những không nín
mà còn được thể vùng vằng dữ hơn :

- Hu hu hu... Không tìm được thà chết
còn hơn... hu hu hu... Mi đưa tay áo quẹt
nước mắt khiến khuôn mặt nhòe nhoẹt
trông càng thê thiết ... ai lấy trả tôi đi...
trước khi ra chơi...

Tiếng la khóc hết cỡ của Mi vang sang
các lớp bên cạnh, vọng đến cả tai thầy Tôn,
Nguyễn Huy Tôn, tổng giám thị nổi tiếng
ng nghiêm khắc nhất trường. Đang chấp tay
sau lưng đi dạo dọc hành lang lớp Sáu ở
tầng trệt với dáng điệu gù gù đầy vẻ quan
trọng, nghe tiếng kêu khóc như từ trên trời
vọng xuống, thầy đứng dừng ngẩn mặt

lắng nghe rồi bật lên như chiếc lò xo, chạy một mạch lên lầu, lao đến lớp 6A1.

- Chuyện gì thế ? Thầy Tôn thò đầu vào lớp, hách giọng hỏi trống không. Vóc dáng thầy nhỏ, cặp kính cận gọng nhựa giả đồi mồi to sụ, dày cộp gần như lù trên mắt. Không đủ oai nên thầy phải thường xuyên bổ sung bằng cách nói thiếu chủ ngữ như quất vào mặt người nghe, dù trước mặt mình có cả thầy, cô giáo khác : Lớp học hay là cái chợ hả ?

Tiếng thầy Tôn oang oang, nhưng thầy Đại vẫn làm thỉnh hờ hững đứng khoanh tay như không nghe tiếng, thậm chí như không biết có người lạ vào lớp.

Thầy Tôn đầu cần ai trả lời. Một cô bé đang làm mình làm mẩy kêu khóc giữa lúc toàn trường đang trong giờ học đã đủ là nguồn thông tin quan trọng để cho thầy biến đi. Chưa vài phút sau, thầy tất tả trở lại lớp 6A1 với cô Linh Khánh hiệu trưởng. Cô Khánh ở lứa tuổi 35, 36 dáng gầy ốm, nét mặt lạnh. Cô Khánh vừa bước vào lớp, Mi Trái Banh đã lập tức nín khe. Cả lớp

đường như cũng nín thở lo ngại, hồi hộp. Bầu không khí căng thẳng đến nỗi lớp học thì như rộng hẳn ra, còn học sinh thì như nhỏ xiu lại.

- Thế nào ? Như không hề thấy thầy Đại, cô Khánh bước thẳng lên bục giảng đưa mắt quét một góc nhìn khắp mặt học sinh. Trò nào dù lớn gan đến đâu khi chạm ánh mắt nghiêm lạnh của cô hiệu trưởng cũng nhột nhạt như chính mình là kẻ giúp cho chiếc máy tính của Mi Trái Banh không cánh mà bay. Khi ánh mắt của cô Khánh dừng lại ở khuôn mặt tròn bụ bẫm đang chuyển từ đỏ ửng sang trắng bệnh của Mi, cô bé rùng mình, tiếng sột sịt suýt được phát ra liền được nuốt vội vào trong ngực.

- Thật không còn kỷ cương gì nữa... Cô Khánh lăm bắm một câu lơ lửng rồi nói với Mi : Thử kiểm tra cặp và ngăn bàn lần nữa coi có mất thật không ?

Cảm nhận được một phần nghìn sự nhân nhượng bất ngờ trong lời nói của cô hiệu trưởng, Mi thở nhẹ, đặt chiếc cặp lên bàn. Mọi "cư dân" trú ngụ bên trong đều

được bàn tay run run của Mi moi đặt hết ra bàn : Nào sách giáo khoa có lẫn cả mấy quyển Đô-rê-mon, Siêu quây Tép-pi số mới nhất ; nào tập, lẫn cả một cuốn lưu bút và cuốn ghi chép những vần thơ buồn, hộp bút màu, hộp com-pa, đủ thứ bút bi, khăn tay, kéo, một hộp kẹo sinh-gum, một bịch trái xa-ri đồ mọng kèm muối ớt, lại cả gói mứt me... Cái cặp nhỏ vậy mà cứ như nồi cơm Thạch Sanh moi mãi mà không hết đồ... ăn. Mỗi thứ được Mi đưa khỏi cặp trình diện là một lần cả lớp phải mím môi để tránh bật cười. "Cư dân" quan trọng nhất là chiếc máy tính vẫn không có mặt. Mi giờ cái cặp rộng lên cao và rũ xóc ngược mấy cái liên để chứng tỏ đã làm hết mình với chiếc cặp, sau đó ngược ánh mắt gần muốn khóc về cô hiệu trưởng, miệng mếu máo : Không... có.

Chẳng cần chú ý đến thái độ của Mi, cô Khánh nhìn quanh lớp. Cặp mắt đen sáng của cậu bé nhỏ con ngồi ở bàn đầu đang hướng qua cửa sổ nhìn sang dãy nhà cao tầng phố đối diện như không hề quan tâm đến chuyện nước sôi lửa bỏng trong

lớp. Bộ dạng bình thản đến mức dừng dừng của chú nhóc làm cô Khánh khó chịu. Với cô đó là thái độ coi thường "kỳ cương" không thể bỏ qua.

- Em tên gì ? Cô Khánh đến trước cậu bé, hất hàm hỏi.

Chú nhóc không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy mình được cô hiệu trưởng nổi tiếng nghiêm khắc quan tâm. Rất bình tĩnh, chú từ từ đứng dậy, hai bàn tay buông thẳng chỉ quần :

- Thưa cô... Giọng chú nhỏ và rê rã như ông cụ non : Nguyễn Đức Minh.

Cô hiệu trưởng hơi bặm môi, làn da mỏng hơi tái, thoáng dao động.

- Vì sao bạn đang bị mất đồ, em lại dừng dừng để mắt ra ngoài ngắm cảnh, không quan tâm gì cả ?

- Thưa cô ! Minh vẫn mở to mắt nhưng nói lí nhí : Mắt em nhìn ra ngoài, mà mà... đầu em vẫn quan tâm... Một vài bạn ngồi

gần khúc khích cười làm Minh tắc luôn, không nói tiếp được.

- Em hãy rời khỏi bàn... Cô Khánh nhẹ mắt hài lòng khi thấy cậu học trò lộ vẻ lúng túng : Ra lệ lên. Nếu đúng là đầu em vẫn quan tâm thì cô giúp em có điều kiện quan tâm đến bạn một cách thiết thực hơn nhé. Chờ cho Minh rụt rè rời khỏi chỗ ngồi tới đứng trước bục giảng, cô Khánh mới nói tiếp : Em hãy khám kỹ hết các ngăn bàn và cặp của các bạn ngồi cùng bàn với Mi.

Minh bối rối cúi mặt. Dù không nhìn ai, nhưng chú cũng cảm nhận rất rõ ánh mắt thấy Đại và tất cả các bạn đang cùng căng thẳng hướng vào mình.

- Thế nào ? Có cần cô phải nhắc lại lời yêu cầu không ? Cô Khánh hỏi lại : Có cần nhắc lại không ?

- Thưa cô... Minh ngẩng mặt, nói yếu ớt : Thưa cô... Em... em không thể... không thể...

- Vì sao ? Mắt cô Khánh thoáng ánh lên tia tự ái : Em không nghe lời cô hả ?

Minh vẫn giữ giọng yếu ớt :

- Thưa cô lẽ các bạn đó không lấy ?

- À... Nếu không thấy gì cũng là cách thanh minh cho các bạn ấy, đúng không nào ? Cô Khánh cố giữ thái độ mềm mỏng : Em có làm theo lời cô không ?

Minh không đáp, nhưng cũng không nhúc nhích. Không khí trong lớp ngột ngạt nghe rõ cả tiếng thở hồi hộp của mỗi học sinh. Thầy Đại buộc phải chứng tỏ sự có mặt của mình. Thầy chậm rãi rời chiếc ghế bên bàn giáo viên, đến bên Minh, đặt tay lên vai cậu học trò nhỏ :

- Thầy hiểu suy nghĩ của em. Thầy nói giọng đượm buồn : Song đây là yêu cầu của cô hiệu trưởng. Trước yêu cầu của cô, là một học sinh, em có bốn phận phải nghe lời.

Minh khẽ rùng mình. Chỉ chút xíu nữa, nếu thầy Đại nói thêm vài câu, là chú bật khóc. Im lặng một lúc, nuốt nghẹn, chú

mới "dạ" được một tiếng khê đến nỗi chẳng ai nghe thấy. Sau đó, chú đi như nhích từng bước đến bên bàn Mi Trái Banh.

Cô hiệu trưởng đang chăm chăm dõi theo từng cử chỉ của Minh bỗng như thoáng giật mình khi phát hiện ngồi ngay bên cạnh Mi chính là Phúc Hinh thuộc hàng "quậy" nổi tiếng toàn trường, không những cô nhớ tên mà còn rành rẽ cả lý lịch gia đình. Từ đầu năm đến giờ không dưới chục lần Phúc Hinh được thầy tổng giám thị "bêu gương" về các tội nghịch phá, vô kỷ luật. Bản thân cô cũng năm lần mời ba Phúc đến trường để góp ý về việc gia đình cần quan tâm giáo dục con. Tội mới nhất của Phúc vừa xảy ra vẫn còn ồn ào dư luận trong trường. Ngày chủ nhật tuần trước, khi tan buổi sinh hoạt Đội, các bạn khác ra về, Phúc cầm đầu một nhóm mười một đứa ở lại vặt sạch trái chín ở hai cây vú sữa phía sau trường. Lúc bác Tư Nhân nhân viên bảo vệ trường phát hiện, bọn trẻ ào ào từ trên cây tụt xuống, một cậu bị trật khớp gối phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, đến giờ vẫn nghỉ học. Nếu

không có thầy Đại đánh giá cao sức học của Phúc và một số thầy cô khác cũng ủng hộ thì chính cô đã quyết định đuổi học Phúc.

- Khoan đã. Cô hiệu trưởng bỗng kêu Minh khi cậu đã bước tới bàn của Mi : Em khỏi phải khám. Cô đứng đĩnh bước đến trước mặt Phúc. Cậu ta chỉ dám ngược mắt lên một thoáng rồi cúi xuống. Cô hiệu trưởng đắc ý cười nửa miệng : Bây giờ có khám cũng không thể được... Ánh mắt cô chiếu thẳng vào mặt Phúc, bàn tay cô nâng cằm Phúc lên khiến cái mũi hinh của cu cậu như chun lại : Có khám cũng không thể ra được phải không, Phúc Hinh ?

Thấy Phúc vẫn ngồi yên, hai mắt mở trân trân, cô Khánh nghiêm mặt :

- Em đứng dậy. Chờ Phúc đứng hẳn lên, cô hỏi : Em thấy thế nào khi bạn Mi ngồi cạnh mặt mày tính ?

Phúc so vai khoanh tay rất kính cẩn, nói lớn :

- Thưa cô, em thấy tốt ạ.

Cô hiệu trưởng, thầy Tôn, thầy Đại cùng sững sờ tưởng tai mình nghe lầm.

Cả lớp sau vài giây hoảng hồn lo sợ cho Phúc cùng oà lên cười. Có đứa còn cố ý nặn cho tiếng cười thật lớn.

- Vô ý thức ! Thầy tổng giám thị đang đứng ở trước bàn giáo viên bỗng nổi quạu đập bàn ầm ầm và gầm lên : Không còn lệ luật kỷ cương gì nữa hả. Thầy móc luôn từ trong túi quần ra cái còi đưa lên miệng chực thổi, nhưng chợt nhớ đang ở trong lớp giữa giờ học, nên thầy lại lập tức nhả cái còi ra tay : Phải thi hành kỷ luật cả lớp...

Làn da mỏng tái trên gương mặt xương xương của cô hiệu trưởng co dãn, động đậy trong nỗi tức giận :

- Em hãy nói vì sao bạn đang khổ vì mất đồ, em lại cho là tốt ?

- Thưa cô... Phúc đưa tay gãi gãi gáy làm bộ biết sợ : Chính vì lệ thuộc vào cái máy tính mà bạn Mi học rất kém về toán.

Cả lớp vừa im bật trước quyền uy của thầy Tôn lại cười tóe ra. Có đứa cười chảy nước mắt. Mấy đứa con trai ngồi khuất sau thầy Tôn và cô hiệu trưởng vừa cười sặc sụa đến phát ho vừa làm động tác vỗ tay ngầm cho Phúc nhìn thấy, làm Phúc đang hình mũi cố giữ nét mặt trang nghiêm phải bật cười theo. Thầy Đại cố giữ bộ mặt khách quan cũng không giữ nổi phải quay mặt ra ngoài, dùng bàn tay gãi nhẹ lên má để che khéo cái miệng mồm mím.

Thầy tổng giám thị chồm tới chỉ tay vào mặt Phúc :

- Trước cô hiệu trưởng mà em ăn nói vô ý thức thế hả ? Rồi thầy quát cả lớp : Em nào mất trật tự tôi sẽ ghi tên bắt làm kiểm điểm trước toàn trường.

Khi lớp học đã hoàn toàn im lặng, thầy Tôn lật bật đến bên ghé tai cô hiệu trưởng thì thào :

- Phải tách riêng thằng Phúc ra thì mới trị được, thưa chị. Không ai khác ngoài nó dính vào chiếc máy tính.

Cô hiệu trưởng lim dim mắt lắng nghe vừa gật gật đầu. Sau đó cô quay qua nói với thầy Đại :

- Tôi rất buồn vì một trường có tiếng về kỷ luật, kỷ cương như trường ta lại sót những học sinh khó dạy như em Phúc. Thầy cho em nghỉ buổi học sáng nay để lên gặp tôi ở văn phòng. Định bỏ thẳng ra khỏi lớp, nhưng đi được vài bước, cô hiệu trưởng bỗng dừng chân trở lại đến bên Mi Trái Banh, ân cần một cách bất ngờ : Cô sẽ tìm ngay ra thủ phạm để thi hành kỷ luật một cách thích đáng và bắt em đó trả lại em cái máy tính. Và lúc này, cô chợt nhận ra Minh vẫn đứng chờ vợ giữa lớp : À... Cô lập tức mỉm cười : Em có biết vì sao cô gọi bạn Phúc lên văn phòng gặp riêng không ?

- Thưa cô... như thầy tổng giám thị nói...

Cô Khánh sốt ruột :

- Em về chỗ đi. Phải luôn luôn nhớ người học sinh cấp sách tới trường phải giữ kỷ cương làm đầu, rõ chưa ?

Minh khẽ máy miệng cho có lệ để về yên chỗ, chứ thực tình chú chẳng hiểu vì sao mình lại được cô hiệu trưởng ưu tiên chọn riêng ra dạy dỗ trước lớp.

Suốt giờ toán hôm đó, một giờ học thực sự uể oải với cả thầy lẫn trò, lòng Minh như lửa đốt, không một lời giảng nào của thầy Đại lọt nổi vào đầu. Những cái nhìn không ưa, những lời vắn vẹo khác thường của cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị đối với Phúc đã khiến Minh thắc thỏm lo cho số phận của Phúc.

Khi tiếng chuông hết giờ vừa điểm, với nét mặt buồn buồn mệt mỏi, thầy Đại nói lời cuối cùng sau giờ học như để thanh minh cho nỗi áy náy đeo đẳng thầy từ lúc Phúc phải rời khỏi lớp :

- Các em ! Chuyện xảy ra ở lớp lúc đầu giờ đã để lại trong lòng thầy tâm trạng không vui. Ở cương vị của thầy, thầy không thể có cách giải quyết nào khác. Nhưng thầy hứa sẽ có cách tìm ra thủ phạm vụ mất máy tính mà không phải đụng chạm vào lòng tự trọng của những em tốt.

Trong lớp vừa gọn lên những tiếng xôn xao, nhưng thầy Đại đã đi nhanh ra khỏi lớp.

Minh ngồi ở đầu bàn vội lao theo thầy Đại. Cái dáng nhỏ con của chú phải học tốc đến tận đầu cầu thang cuối hành lang lớp học mới bắt kịp được thầy.

- Chuyện gì thế em ? Em muốn gì nào ?
Thầy hỏi như một hơi thở dài.

- Thưa thầy... Đi bên thầy Đại, Minh cứ phải ngửa mặt lên để nói : Thầy có định đi gặp cô Khánh không ạ ?

- Để làm gì ? Thầy Đại dịu lòng khi nhận ra những nét lo âu chân thành trên mặt và trong giọng nói của cậu trò nhỏ.

- Em sợ cô Khánh và thầy Tôn sẽ kết tội Phúc lấy cái máy tính của bạn Mi.

Thầy Đại bật cười :

- Em quá lo xa. Phúc chỉ có lỗi nói giỡn không đúng chỗ. Rồi thầy an ủi Minh : Thầy không tin trong lớp có kẻ gian... Phúc lại càng không phải.

Minh cũng quả quyết :

- Em cũng tin như vậy.

Song cả thầy Đại lẫn Minh Nhí đều bị bất ngờ. Hai thầy trò vừa xuống hết cầu thang thì Phúc cũng lúi thủi từ văn phòng hiệu trưởng bước ra. Thoáng thấy thầy Đại và Minh từ xa, Phúc rẽ ngoặt xuống sân rồi cầm đầu chạy băng thẳng ra cổng.

Thầy Đại và Minh nhìn hút theo bóng Phúc, lòng chưa hết băn khoăn thì cô Khánh và thầy Tôn cũng từ phòng hiệu trưởng bước ra. Thấy thầy Đại, cô Khánh nheo mắt cười :

- Anh thấy tôi có tinh không ? Em Phúc đã làm bản kiểm điểm thú nhận có lấy cắp cái máy tính của em Mi.

Minh Nhí choáng váng đứng thừ người như thể bị chôn chân tại chỗ. Chú phải cúi gầm mặt để cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị không nhận ra cơn xóc đang làm chú ứa nước mắt. Có lẽ nào Phúc đã lấy cái máy tính thật ?

2. LỜI TỪ CHỐI MINH OAN

Cả lớp 6A1 bàng hoàng như bị dội nước lạnh trước sự thật phũ phàng : Chính Phúc đã nhận lấy cái máy tính của Mi Trái Banh. Phúc tuy nghịch ngợm thích quậy phá nhưng luôn sống rộng rãi, thoải mái. Không ai ngờ Phúc phạm tội ấy. Song sự thật là sự thật. Nhất là khi sự thật đó lại được cô hiệu trưởng, thầy tổng giám thị, các thầy, cô giáo trong Hội đồng kỷ luật nhà trường xác định và công bố trước toàn trường. Ngay thầy Đại cũng bản thân nhìn nhận sự thật đó vào giờ sinh hoạt lớp sau

khi Phúc lằm lằm đứng trước các bạn đọc bản tự kiểm điểm. Mặt Phúc lừ lừ, hai con mắt u tối. Không còn ai nhận ra Phúc Hinh nhanh nhẹn hoạt bát mọi khi. Phúc tự thú : do không ưa Mi vì cái tính chông lòn, khoe khoang, nhận thấy Mi rút máy tính từ trong cặp để vào ngăn bàn, Phúc đã lên lấy rồi đến giờ ra chơi quẳng ra ngoài đường cho bỏ ghét. Động cơ hành động như vậy có vẻ gần với tính cách của Phúc, hơn nữa Phúc đã tự thú, ai còn dám bác bỏ. Phúc phải nhận kỷ luật cảnh cáo trước toàn trường. Ba của Phúc đã đến trường gặp cô hiệu trưởng ngỏ lời xin lỗi. Ông cũng dẫn Phúc đến tận nhà Mi, xin lỗi ba má Mi, sau đó bỏ tiền mua một cái máy tính mới tinh thường cho Mi. So với cái máy tính 18 số nhiều tính năng ở Việt Nam ít người có thì cái máy tính được bồi thường còn kém xa về giá trị nhưng ba má Mi cũng hài lòng vì cái tình của ba Phúc. Trong lớp nhiều bạn thấy thương Phúc. Nhưng cũng nhiều bạn ngần ngại, xa lánh. Ở lớp, ở trường, đâu đâu khi bàn tán về vụ Phúc bị kỷ luật cũng kèm theo sự trầm trồ kính phục cô hiệu

trưởng tinh ý. Sau khi Mi lạ mất đồ, các bạn ngơ ngác, thấy Đại còn đang lúng túng, cô hiệu trưởng đến lớp chỉ liếc qua, hỏi qua mấy câu là bắt đúng thủ phạm. Một số bạn còn nói thêm trước khi vào nghề dạy học, cô Khánh đã từng làm công an hình sự... vân vân và vân vân...

Riêng Minh với biệt danh "Minh Nhí" vẫn bán tin bán nghi. Trong những cuộc bàn tán của các bạn, chú chỉ nghe chứ không tham gia bình luận dù là mấy lời nói đùa. Chú lặng lẽ để ý Phúc mấy hôm liền. Tính cách Phúc giờ khác hẳn. Đến cái mũi mọi khi cứ hỉnh lên ngỗ nghịch giờ cũng như xẹp bót và hiền lành đi. Cậu ta đơn độc, lằm lì, cố ý xa lánh mọi người một cách tội nghiệp. Song Minh chẳng đọc thấy ở Phúc một nét nào hồ thẹn hay hối hận. Như thổi thếp đang nóng đỏ bị nhúng vào nước lạnh, cậu ta chỉ sắt lại, hằn học và khinh mạn, hai con mắt trắng trắng lúc nào cũng lừ lừ như sẵn sàng sinh sự. Thái độ của Phúc càng làm Minh tin rằng có điều gì đó ẩn khuất sau những lời tự thú.

Một hôm, đến trường sớm, thấy Phúc đeo cặp đứng lủi thủi ở hành lang trước cửa lớp, Minh Nhi chủ động đến bên :

- Phúc à !

Phúc lăm lăm quay lại sừng sộ :

- Mà muốn gì ?

Minh nhỏ con, thấp hơn các bạn bình thường ở lớp tới nửa cái đầu nên đứng bên Phúc to con nhất lớp, trông chú càng bé tí. Chú phải ngẩng mặt mới nhìn thẳng được vào mắt bạn :

- Cậu không lấy cái máy tính, sao lại nhận ? Thấy trong đôi mắt nâu của Phúc một thoáng dao động, Minh càng tin mình đã đoán đúng : Minh tin rằng nhất định cậu không lấy...

- Im đi... Như bị chạm trúng chỗ nhạy cảm nhất của lòng tự ái, Phúc nổi khùng tím ngay ngực áo Minh xô mạnh khiến Minh ngã phệt ra đất : Cút ngay không tao nện vỡ mặt bây giờ.

Minh ngỡ ngàng và ngượng chín người. Tuy nhiên chú không chút giận Phúc. Chú lặng lẽ đứng dậy, xóc cặp, bước bình áp sát Phúc, nhắc lại câu mở đầu :

- Đúng, cậu không lấy...

Phúc lập tức vung tay. Một quả đấm đúng thế ka-ra-tê dính ngay một bên miệng Minh. Chú nhóc loạn choạng suýt bật ngửa, môi trên lập tức sưng vù.

- Tao lấy đấy... Phúc vẫn điên giận hét vào mặt Minh : Chính tao lấy. Mà đừng có chỗ vào...

Các bạn cùng lớp đang chơi ở dọc hành lang thấy có chuyện xô xát liền xúm lại kéo mỗi đứa ra một nơi. Vừa lúc đó, thầy Đại đi qua. Thấy thái độ hầm hầm tức giận của Phúc, rồi môi trên sưng vù của Minh, đoán ra phần nào sự việc, thầy nghĩ cần phải dàn xếp êm ả không để thành chuyện ồn ào đến tai tổng giám thị và ban giám hiệu. Thêm sự kiện này, không biết đúng sai ở mức nào nhưng Phúc bị đuổi học là chắc chắn. Ở lớp Phúc tuy nghịch ngợm, nói nhiều câu

ngang bướng nhưng Phúc thông minh và học khá. Vì vậy thầy vẫn thương và tin chắc về căn bản, Phúc vẫn là trò tốt. Thầy kéo vội cả Phúc lẫn Minh vào lớp, đóng cửa lại, tách hẳn đám học trò tò mò ngoài cuộc.

- Tại sao em đánh bạn ? Thầy Đại nghiêm khắc hỏi Phúc.

Đã phần nào bình tâm lại, nhận biết được sự nóng nảy quá đáng của mình, ánh mắt Phúc gợn lên niềm hối hận. Song chưa đủ để giải tỏa những hằn học có từ trước, nên Phúc không thể nói lời hòa giải với bạn. Cu cậu hình mũi làm thính.

- Câu thầy hỏi khó đến nỗi em không thể trả lời được hả ?

Phúc vẫn mở to mắt nhìn thầy, không chịu mở miệng.

- Thưa thầy... Minh bỗng ngập ngừng lên tiếng : Lỗi tại em... Em... em mãi chạy không để ý nên xô phải bạn Phúc khiến cả hai cùng té.

- Chỉ có thể thôi... Thầy Đại nói với Phúc :... Có thể mà em đánh bạn ?

- Thưa thầy... Minh vội thanh minh : Bạn ấy đang có chuyện buồn nên dễ nóng nảy. Em không giận.

Thầy Đại chau mày :

- Đánh bạn vì bất cứ lý do gì cũng không thể nào thông cảm được.

Minh cố măm cho cái môi bớt sưng :

- Thật ra... thật ra... chú lúng túng :... Bạn Phúc chưa đánh em... Lúc đứng dậy do cũng bị đau, bạn ấy chỉ xô em và nói nặng vài câu... Còn chỗ này... Minh sờ lên chỗ môi sưng vêu chơm chớm nhức :... Chỗ này do em bị té... Em nói thật.

Thầy Đại cười mỉm :

- Sự thật có lẽ không hẳn thế đâu, song thầy không thích làm lớn những chuyện mà các em đã bỏ qua cho nhau. Thầy quay sang Phúc : Không phải em không có lỗi như Minh nói, song Minh đã thông cảm rồi, liệu em có thông cảm lại với bạn không ?

Thấy nét mặt của Phúc hơi dịu đi, thầy nói thêm : Hai em bắt tay nhau thì thầy cũng bỏ qua lỗi này.

Minh cười chủ động đưa tay ra trước với một chút hy vọng hòa thuận. Thật bất ngờ, Phúc nắm ngay lấy tay Minh, nói nhỏ :

- Tớ xin lỗi.

Thầy Đại nhìn hai chú nhóc với vẻ hài lòng :

- Thầy mong chuyện xích mích vừa rồi được sớm quên đi. Hai em sẽ thành bạn tốt của nhau.

Minh và Phúc được thầy Đại vui vẻ cho trở ra sân chơi trước những con mắt vừa tò mò vừa ngạc nhiên của các bạn.

- Có bị sao không ?

- Thầy có bắt kiểm điểm không ?

- May không phải thầy Tôn và cô hiệu trưởng.

Minh và Phúc cố ý không đáp lại sự quan tâm của các bạn. Cùng lặng thinh bên

nhau suốt dọc hành lang. Lúc đến bậc tam cấp dẫn xuống sân, không còn ai để ý, hai đứa mới liếc nhau và cười phì :

- Sao cậu nhận lỗi ? Phúc hỏi trước.

- Nếu tớ không hỏi cậu chuyện đó, cậu đâu có đánh tớ.

- Chuyện gì ? Phúc mãi xúc động quên bằng đầu đuôi câu chuyện. Mặt nó ngớ ra.

- Chuyện... Thấy Phúc đã vui vẻ, Minh định tranh thủ khai thác tiếp sự thật về chiếc máy tính : Tớ nói rằng cậu không lấy...

Phúc liên sầm mặt ngênh cái mũi hỉnh :

- Không bao giờ tao thêm nhắc...

Phúc không nói được hết câu, dùng dùng quay ngoắt, bỏ Minh cụt hăng đứng trơ một mình giữa sân. Ý định mở cuộc điều tra từ Phúc hai lần đều gặp phải thất bại, Minh tiu nghỉu xốc cặp trở về lớp.

Khi tan học, Minh đang lùi thúi dất xe ra cổng, trong đầu vẫn rối như tơ vò về

chuyện Phúc thì thấy Đại rảo bước từ trong trường gọi Minh lại.

- Thầy xuống lớp thì các bạn nói em đã về. Buổi sáng thầy xử như thế làm em buồn hả ?

Minh cười gượng :

- Thưa thầy đâu có ạ.

- Thầy đã đoán em bị Phúc đánh, nhưng thầy không muốn dôn Phúc đến chỗ bế tắc, chán nản. Thầy nghĩ rằng chắc em sẽ thông cảm cho bạn.

Thầy dắt Minh vào tiệm kem Mic-kây ngay cạnh cổng trường. Chị chủ quán cả trường ai cũng quen, tên là Thúy Hà vui vẻ mang ra hai ly kem dâu đầy tận ngọn, thầy Đại đưa cho Minh một ly :

- Em ăn đi. Thầy rất thích ăn kem ở đây vì vừa rẻ vừa ngon. Nhìn Minh xúc muống kem một cách uể oải, nét mặt không mấy vui, thầy Đại nói tiếp : - Thầy không hiểu vì sao Phúc đánh em. Chuyện đó có gì bí mật phải giấu thầy không ?

- Thưa thầy, đúng là lỗi ở em. Dù ăn với vẻ miễn cưỡng, nhưng mùi vị thơm ngon, lạnh mát của từng thìa kem cũng cứ làm cho Minh nhẹ nhõm phần nào. Cậu từ tốn kể : Lúc sáng, vừa gặp, em đã nói với Phúc rằng bạn ấy không lấy chiếc máy tính của Mi... Chỉ mới có thế, bạn ấy đã...

Thầy Đại sừng sốt :

- Đó là nỗi đau của Phúc, em nhắc tới làm gì nữa. Mà nếu thắc mắc, sao em không nói với thầy ?

- Thưa thầy... Minh nói : Đã có lần em gặp thầy...

- À... Thầy Đại chợt nhớ : Đúng là vào hôm xảy ra chuyện đó, em đã nói là Phúc không lấy chiếc máy tính. Nhưng sau đó Phúc đã thú nhận rồi cơ mà.

Minh khẽ chớp mắt giấu đi nỗi buồn :

- Thấy tin bạn Phúc phạm lỗi thật ạ ?

- Ô... ! Thầy Đại như tỉnh ra : thì ra không muốn trao đổi với thầy là vì vậy ? Thầy xuề xòa cười hòa giải : Các bạn gọi em

là Minh Nhí mà chẳng nhí chút nào. Em biết tin vào bạn và mình oan cho bạn như vậy là rất tốt. Bây giờ em cứ nói hết những suy nghĩ của em về vụ đó, thấy sẽ chú ý nghe. Thấy vẫn luôn tin Phúc là một trò tốt.

Minh đưa tay nắn nắn cho chỗ môi sưng :

- Khi Phúc nổi nóng đánh em, em càng tin chắc bạn ấy không lấy.

Thầy Đại vặn lại :

- Một bạn xấu, tính khí thất thường đều có thể hung hãn...

- Thưa thầy, nhưng thầy cũng đã nói bạn Phúc không phải người xấu ?

Thầy Đại bật cười khà khà :

- Em có lý. Nói tiếp đi.

- Em cũng tin như thầy, nên ngay từ đầu em đã không tin Phúc lấy. Tính Phúc khàng khái và thoải mái... Giữa Phúc và Mi lại không có mâu thuẫn gì đến mức Phúc phải lấy chiếc máy tính để quảng đi. Vì lấy như thế có khác gì lấy cắp. Đúng không ạ ?

- Vậy em giải thích thế nào khi chính Phúc tự thú ?

- Thưa thầy... Vâng trán mầng của Minh thoáng ưu tư : em cũng không biết nói thế nào, nhưng Phúc cũng như em và các bạn khác đều còn ở tuổi lệ thuộc vào gia đình và nhà trường. Nhưng mà lỡ... lỡ... có gì đó... tác động đến bạn ấy... thì sao ạ ?

Thầy Đại bắn khoả :

- Em cho là Phúc bị ép phải nhận ?

Minh lặng lẽ nhấm nháp cho hết thìa kem vừa xúc với vè dẫn đo. Một lúc, chú mới như liễu nói :

- Thưa thầy, em không dám nghĩ xấu về các thầy cô. Nhưng thái độ của cô hiệu trưởng hôm ấy em thấy... Khi cô đã có ấn tượng không tốt về bạn Phúc và cô cho rằng sự nghi ngờ của cô là đúng thì...

Thầy Đại lặng đi. Không ngờ con nít bây giờ như thế đấy. Chúng biết hết và hiểu hết những chuyện liên quan đến thế giới của chúng. Trong khi nhiều người lớn lại

tin chắc chúng không biết gì. Ngay cả thầy có lúc cũng đã lầm tưởng như vậy... Muốn để Minh bộc lộ thêm, thầy chỉ nhắc :

- Em cứ nói tiếp đi.

Minh chậm rãi nói tiếp :

- Thưa thầy, biết đâu cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị có thể nói với bạn Phúc : Nếu em không thành khẩn nhận lỗi, cô bắt buộc phải đuổi học... Nghe thế thì quây phá mấy cũng sợ.

Thầy Đại trầm ngâm :

- Dọa đuổi học là lời nói cửa miệng của cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị, nhưng chưa bao giờ lời đó thành sự thật ngay cả với những học sinh phạm lỗi nặng. Thầy không nghĩ một học trò eúng dẫu như Phúc lại sợ lời đe dọa đến mức phải nhận tội mà mình không phạm.

- Thưa thầy lần Phúc rủ các bạn hái trộm vú sữa ở trường... Minh vẫn nhỏ nhẻ kể : Ba bạn ấy đã đánh rất đau và đuổi bạn ấy khỏi nhà. Bạn ấy phải năn nỉ mãi ba bạn

ấy mới tha. Nếu lần này bị đuổi học thật thì...

Thầy Đại nấn cầm suy tư. Thật lạ. Trong thầy có nỗi chua xót vì cảm thấy điều gì không ổn trong việc Phúc nhận lấy đồ của bạn, song thầy không hề có chủ định lật ngược sự kiện vì diễn biến từ đầu đến lúc kết luận có vẻ hợp lý. Nay một em học sinh bé tí thế kia dám đứng ra đặt lại vấn đề. Mà lập luận của nó khá sắc bén khiến thầy thấy cảm phục. Giọng thầy băng khuâng :

- Nếu sự thật đúng như em nghĩ thì sẽ không chỉ đơn giản là chuyện thanh minh cho Phúc mà còn lớn hơn... Thầy thờ dãi, nói tránh : Ý thầy muốn nói... sự thay đổi kết luận sẽ không dễ dàng. Nhìn chú học trò nhí đang quyết đi tìm chân lý chẳng khác gì chú chim chích tìm đường tới chân trời, thầy bỗng thấy mình phải có trách nhiệm đỡ đỡ để làm sao trên đường đi chú vẫn giữ được cái nhìn trong sáng với cả những thứ sự thật chẳng mấy ngọt ngào chỉ người lớn mới đủ sức thấu hiểu.

- Thầy nghĩ thế này. Thầy Đại nói tiếp : Ngay bây giờ hoặc tối nay, tức là vào lúc ba má Phúc có nhà, thầy sẽ đưa em đến nhà Phúc. Không phải tự nhiên ba của Phúc chịu bỏ số tiền khá lớn ra mua một cái máy tính khác bồi thường. Thấy Minh có vẻ đắn đo, thầy nói thêm : Cứ cho rằng vì nhiều lý do, Phúc không muốn đụng lại chuyện cũ thì ba của Phúc sẽ nói rõ sự thật không phải câu nệ điều gì.

Tối hôm đó, thầy Đại đi chiếc Hon-đa cũ chở Minh đến nhà Phúc, một ngôi nhà mặt phố hai lầu mới xây cất theo thiết kế hiện đại, suốt mặt trước toàn cửa kính với những khung nhôm sáng choang, tường cần đá ốp lát đen tuyền. Ông Bảo, ba Phúc, là một kỹ sư thi công xây dựng nhà, ở tuổi ngoài 40, người cao lớn đầy đà, đã biết thầy Đại từ những lần nhà trường mời đến mỗi khi Phúc gây ra một vụ quậy phá. Ông Bảo không tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy thầy Đại đến nhà dắt theo một chú nhóc có bộ mặt dăm dăm bốn chôn. Mời hai thầy trò vào phòng khách có máy điều hòa không khí

lạnh mát, đồ đạc toàn thứ sang trọng, đắt tiền, ông Bảo từng từng nói trước :

- Chắc thằng Phúc nhà tôi lại đánh nhau với chú nhóc này hả ? Ông nâng cằm Minh ngắm nghía cái môi vều rồi sầm mặt : Lần này thì tôi phải đưa nó vào trường thiếu niên hư mới xong.

Minh giật thót người, vội thanh minh :

- Thưa chú, cháu với bạn Phúc không có chuyện gì đâu ạ.

Thầy Đại nói :

- Thưa ông, tôi đến chỉ để hỏi lại chuyện cũ. Sau khi hai thầy trò ngồi yên chỗ trong sa-lông phòng khách, thầy Đại nói tiếp : Vụ cái máy tính rất có thể em Phúc bị oan.

- Ôi trời... Ông Bảo bật quẹt ga châm điếu thuốc thơm rít một hơi thật sâu rồi thở phà : Thầy cẩn thận quá nên mới mất thì giờ mình oan cho nó chứ tôi thì tin ngay từ đầu. Tôi để nó ra nên tôi biết tính nó mà.

Đang trong tâm trạng hồi hộp, nghe ông Bảo nói, Minh chỉ muốn co nhỏ lại bằng con kiến để chui xuống đất. Chiếc ghế sa-lông đệm mút nở và êm cứ như muốn đẩy chú nhóc nhỏ cao hơn để lãnh đủ những lời tỉnh đời của ông Bảo mà bỗng nhiên chú cảm thấy ghét.

- Nếu nó lấy đem bán... Ông Bảo gật gù với vẻ tự tin hiếm có :... thì tôi không tin đâu... Nhưng lấy để phá con nhỏ thì đúng là thằng con tôi. Phá vì căm ghét chuyện gì đó với bạn chứ không phải là ăn cắp, bản chất sự việc là như vậy. Tuy nhiên, tôi cũng cảm ơn thầy đã nghĩ tốt cho nó.

Minh nôn nóng nói với vào :

- Thưa chú, ngay cả phá cũng không...

- Hà ? Ông Bảo cau mặt như thể lúc này mới nhận ra mình phải tiếp chuyện với cả ông khách nhí. Hình như cháu học lớp Năm hả, hay lớp thằng Phúc ? Đây, chú nói cho cháu biết... Ông Bảo chỉ mặt Minh rồi cao giọng : Ở tuổi của cháu cũng như tuổi thằng Phúc có bài học đầu tiên về lễ phép

là : Người lớn không bao giờ sai rõ chưa. Nếu người lớn mà sai thì sẽ không thể nuôi nổi các cháu nên người. Ông Bảo đắc ý hút thuốc phà khói rồi nói với thầy Đại : Tôi đã đánh thắng Phúc một trận như đòn. Tôi không đồng ý với quan niệm của nhiều người cho rằng đối với con nít chỉ cần nói suông là đủ. Ngày tôi còn nhỏ, nếu ông già tôi không ưu tiên cho tôi những trận đòn đến nơi đến chốn thì không thể có thằng tôi ra người hôm nay. Chính cô Khánh hiệu trưởng đã nài nỉ tôi đừng đuổi nó, nếu không, hôm nay, nó đã không có mặt ở nhà rồi.

Thầy Đại thận trọng hỏi :

- Từ sau chuyện đáng tiếc, thái độ của Phúc ở nhà thế nào ?

- Cái đó thì tôi chịu. Ông Bảo nhún vai : Thời buổi này chỉ có trời mới biết trong đầu bọn trẻ đang có gì. Mỗi ngày, tôi chỉ gặp mặt nó một lúc vào buổi sáng, một lúc vào buổi tối. Riêng vụ cái máy tính, sau khi tôi thường cho bạn nó một cái mới, tôi thấy nó có vẻ thuần tính và quý mến tôi hơn.

Ông nhào người ra phía đầu bàn, nơi đặt cái hộp nhựa trắng, mặt trên có dãy phím nhiều màu sắc khác nhau, nhấn ngón tai vào phím màu vàng. Từ sâu trong nhà vang nhẹ ra chuỗi tiếng nhạc điện tử thánh thót : Tôi gọi thằng Phúc xuống đây. Ông Bảo ngheh mặt tự đắc : Nhà này có năm người, mỗi người là một phím màu, muốn gọi ai, nhấn gì, hoặc trao đổi mà không cần tiếp xúc chỉ việc... Ông giơ tay làm động tác nhấn phím, rồi cười : Chúng ta đang bước vào thời văn minh bấm nút mà... Nó xuống bây giờ đây.

Ông Bảo vừa dứt lời, cánh cửa phòng bên trong đã mở nhẹ. Phúc xuất hiện. Chú mặc bộ pi-ja-ma sọc nâu rộng xúng xính, dáng vẻ ngoan ngoãn và nen nét như một con thỏ mon men nơi cửa chuồng. Chú có vẻ bị bất ngờ khi thấy ở sa-lông có mặt thầy Đại và Minh Nhí.

- Vào đi, vào đi... Ông Bảo ngoắc ngoắc ngón tay giục con : Lại vừa nghịch cái gì ở trên lầu hay sao mà có vẻ mất bình tĩnh thế, ông quý sử ?

Phúc khoanh tay chào thầy Đại rồi đi men men ngồi xuống chiếc ghế cạnh Minh, ánh mắt phòng thủ không ngời hướng về bố. Ông Bảo hất hàm với cậu con trai :

- Thầy Đại hỏi ba về tư cách của con ở nhà. Ba nói rằng con đã sống tốt hơn. Ba nói vậy có sai không ?

Phúc đưa mắt qua thầy Đại, miệng lúng búng :

- Khô... ông.

- Ở trường có ai đó nói con không lấy cái máy tính của nhỏ Lan... à à... Nga... Cố ý ngập ngừng chờ, không thấy ai đình chính, tin chắc mình đã nhớ đúng tên "nạn nhân", ông Bảo nói tiếp : Thầy giáo đến để hỏi về chuyện đó. Bây giờ trước mặt thầy, ba và bạn nhỏ này, con hãy nói thật : Con có bị oan không ?

Cái mũi hinh của Phúc hơi chun lại. Mặt chú như tối sầm. Phải đứng lặng một lúc để kiềm chế, miệng chú mới bật ra tiếng lí nhí mà cả thầy Đại lẫn Minh phải tham

khảo thêm từ cái môi mấp máy của Phúc mới đoán được là tiếng "Khô...ông".

- Thầy nghe rõ cháu nó nói rồi chứ ? Ông Bảo khề khà : Thằng con tôi quậy phá có, đôi khi dối trá cũng có, nhưng về dũng khí nhận tội, vợ chồng tôi không bao giờ nghi ngờ nó cả. Thầy cứ yên tâm là nó đã bị chỉ đúng tội. Và chuyện đó coi như xong rồi.

Rời khỏi nhà Phúc ra về, suốt một khoảng xa trên con phố đêm vắng vẻ heo hắt ánh đèn đường, Minh vẫn bị ám ảnh. Tự nhiên Minh thấy mình giống như một người không bình thường, lo bao đồng chuyện không đâu. Chính ba của Phúc cũng khẳng định là Phúc có lấy chiếc máy tính. Và ngay cả Phúc đã từ chối sự minh oan bằng... một cú đấm khiến mồm Minh còn nhức ê ẩm. Như vậy liệu những phán đoán của Minh có gì đó không đúng chăng ? Minh có nên tiếp tục tìm hiểu thêm, hay là thôi quách đi cho khỏe... Nhưng thái độ của cô hiệu trưởng và thầy Tôn rồi thái độ của Phúc nhất định không phải là bình thường.

Đúng, không thể là bình thường được. Đó là cái gì?... Giống như bài toán chưa tìm ra đáp số, Minh phải khám phá ra nó, không thể bỏ nửa chừng được. Nghĩ như vậy, Minh mới bớt được phần nào cảm giác buồn nản, ngồi sát lại lưng thầy, vòng hai tay ôm chặt như muốn được chia xẻ, an ủi.

- Thầy thấy thế nào ạ ? Minh thì thầm hỏi thầy Đại.

Thầy cho xe chạy chậm, buông tay trái để nắm lấy bàn tay nhỏ của chú nhóc đang ôm trước bụng mình :

- Thấy không hài lòng về một số quan điểm của ba Phúc. Nhưng chuyện kia... Thầy tránh nói thẳng vào đúng tên sự việc mà hai thầy trò cùng quan tâm Về chuyện kia, thầy cho rằng thời gian sẽ có câu trả lời tốt nhất. Thầy Đại thở dài : Hôm nay em thấy rõ là ngay cả những người bị kết tội đâu có cần chúng ta thanh minh. Chưa nói đến chuyện những người đứng ra kết tội chẳng bao giờ muốn người khác thay đổi những nhận định của mình.

Vòng tay nhỏ của Minh Nhí đang ôm eo thầy như lỏng ra :

- Bây giờ, nên thế nào hả thầy ? Giọng chú chơi vơi trong hoang mang.

Người thầy cao tuổi rất muốn khuyên cậu trò nhỏ nên quên chuyện này đi, nhưng như vậy có khác nào xố toẹt hết những bài học về nhân cách, đạo đức mà chính thầy từng tận tình truyền dạy cho bao lứa học sinh. Lưỡng lự một quãng xa, thầy mới miễn cưỡng nói :

- Để thầy suy nghĩ và tìm hiểu thêm vài ngày, sau đó chúng ta sẽ trao đổi thêm.

3. **DẤU HỎI Ở "NẠN NHÂN"**

Giữa lúc ham muốn tìm cho ra sự thật để minh oan cho bạn của Minh Nhí tưởng chừng phải bỏ dở vì các con đường có thể đi tới đích đều mịt mờ thì trong lớp lại xảy ra một chuyện.

Sau vụ cái máy tính vài ngày, Phúc nhất định xin chuyển qua ngồi bàn khác, không chịu ngồi cùng bàn với Mi Trái Banh. Thầy Đại thấy hợp lý nên đổi cho Phúc xuống ngồi chỗ của Sinh ở đầu bàn cuối, Sinh lên chỗ Phúc. Chỉ ngồi được có bốn buổi, Sinh tự động bỏ về chỗ cũ, không

chịu nói rõ lý do. Phúc không chịu trả chỗ, thành ra bàn của Mi chỉ có ba người, còn bàn cuối lại chật cứng, năm người. Sự việc xảy ra nhằm đúng giờ toán nên thầy Đại phải đứng ra thiết lập lại trật tự. Thầy hỏi nguyên nhân, Sinh một mực chỉ nói ngồi chỗ mới không quen, không sao tập trung nghe giảng được. Cả lớp ai cũng thấy rõ Sinh nói đúng vì thường trú ở bàn đó mới bốn buổi thì ba lần bị các thầy cô giáo chỉ định đứng dậy nhắc lại bài, Sinh ta đều áp a ấp ứng nói loanh qua loanh quanh, lẩn lộn ba lần khiến trách. Thầy Đại khuyên Sinh ngồi tạm hết buổi để hôm sau sắp xếp lại, Sinh cũng không chịu. Vốn dễ tính, hoặc cũng có thể muốn để các trò thật sự dân chủ, không lãng phí thì giờ học tập, thầy hỏi cả lớp :

- Trong các em, ai xung phong đổi chỗ cho Sinh ?

Các khuôn mặt trong lớp đều như "thất kinh" đưa mắt cho nhau rồi im thin thít. Chuyện cái máy tính về công khai Phúc đã là thủ phạm, song mọi người trách

Mi ở cái tỉnh lu loa thành to chuyện nhiều hơn trách Phúc.

- Em nào có tỉnh thần xung phong ?
Thầy Đại kiên nhẫn hỏi lại.

Đang ngồi ở dãy bàn đầu, Minh Nhí quay đầu lại nhìn dãy bàn giữa lớp. Đầu bàn là Linh Nhím ngồi tách hẳn ra mép ghế, cách một quãng đến Mi Trái Banh, rồi đến khoảng ghế trống do Sinh bỏ chỗ, cuối bàn là Liên Hương cũng ngồi lách ra mép ghế, cố ý tránh xa Mi... Cái đầu vốn hay suy ngẫm về những điều bất thường của Minh bỗng như bị kích thích : Nếu như chính mình sẽ ngồi vào khoảng ghế trống ấy ? Nhìn mặt Mi Trái Banh đang nhơn nhơn tự đắc như thể ai sắp được ngồi cạnh mình là niềm vinh hạnh, Minh càng ngứa mắt. Nếu mình...

- Thầy hỏi lần cuối cùng : em nào xung phong ? Nếu không thấy buộc phải chỉ định.

- Thưa thầy, em ạ. Minh đột ngột giơ cao tay : Em xung phong.

Cả lớp lặng hẳn đi vì ngỡ ngác. Không ai có thể ngờ người dũng cảm dám ngồi chỗ "gai nhọn" lại là chú nhí của lớp. Và sau khi tin chắc không phải chuyện đùa giỡn, tất cả cùng cười phá trong vui nhộn :

- Hoan hô Minh Nhí.

- Bé tẹo thế kia không sợ bị Trái Banh đè bẹp hả ?

- Nhớ mỗi ngày đi học uống thuốc an thần nghe, nhóc !

Thông thường, các trò tầm vóc nhỏ đều được xếp ngồi ở mấy bàn đầu. Minh nhỏ con nhất lớp nên vừa được ngồi ở dãy bàn đầu lại được ngồi đầu bàn. Giờ Minh xung phong ngồi xuống bàn dưới đã là chuyện khác thường, lại xung phong ngồi cạnh Mi Trái Banh to con nhất lớp chẳng khác gì đặt hòn bi ve bên cạnh... trái banh, thành sự tương phản hài hước. Ai cũng tin chắc "tỉnh thần xung phong" của Minh không được thầy chấp thuận.

Không ngờ khi nhìn nhận, đọc được trông ánh mắt Minh sự nghiêm túc, quyết

tâm, thầy Đại hướng về phía Sinh đang ngồi mém ở bàn cuối cạnh Phúc, hỏi :

- Em đồng ý lên ngôi chỗ bạn Minh không ?

Sinh hớn hờ đứng dậy, nói đồng dục :

- Thưa thầy, trừ cạnh bạn Mi, còn bất cứ chỗ nào trong lớp, em cũng chịu.

Thế là cuộc chuyển đổi được chuẩn y.

Xuống ngôi cạnh Mi Trái Banh, Minh phải kê thêm bốn cuốn sách giáo khoa để ngồi lên mới vừa tầm nhìn lên bảng. Và ngay trong giờ học đầu tiên, tức giờ toán của thầy Đại, Minh Nhi đã hiểu vì sao Sinh không thể kiên nhẫn ngồi cạnh Mi Trái Banh đủ một tuần. Chú càng lấy làm lạ và khâm phục Linh Nhím ngồi bên trái, Phúc ngồi bên phải Mi suốt từ đầu năm học mà vẫn có thể học ngon được. Mi, có lẽ do dư dả về thể chất lúc nào cũng như bị nóng bức, không lúc nào ngồi im chỗ. Cô nàng không cọ quậy thì cũng nhích sang phải hoặc sang trái, tay chân cứ như bị kiến đốt hết co vào lại duỗi ra. Minh ngồi lách hẩn

sang một bên vẫn cứ thường xuyên bị va chạm đến phát oi, phát nực theo. Khi thầy giảng, đầu óc Mi toàn để đầu đầu, nên lúc chép bài cứ quay qua hỏi Minh và Nhím, nếu câu trả lời không được thỏa mãn, cô nàng lại quay xuống bàn dưới hoặc hỏi với lên bàn trên... Song điều khiến Minh không sao chịu nổi là cứ chốc chốc Mi lại thò tay vào ngăn bàn móc đồ ăn hoặc trái cây chờ thầy giáo quay đi là lên bỏ vào miệng. Ngôi bên cạnh, Minh nghe rõ cả tiếng nhai ngon lành và tiếng nuốt đánh ực. Vốn không phải đứa ham ăn, ham uống nhưng đang giữa giờ học, bụng lúc nào cũng ngon ngót, những truyền cảm từ quá trình tiêu thụ thức ăn thường xuyên của "cỗ máy" made in... Trái Banh kể bên thì dù ý chí kiên định như một người anh hùng, Minh cũng phải cồn cào chẳng khác gì đang chịu một cuộc tra tấn ngọt ngào dai dẳng. Và như vậy, đương nhiên tâm thần chẳng còn mấy chỗ để tập trung tiếp thu bài giảng. Nhưng có cuộc điều tra hình sự nào mà người "thanh tra" không phải chịu đựng sự hy sinh thử thách. Từ lời kêu gọi tinh thần xung phong

ngồi thế chỗ Sinh của thầy Đại, Minh đã nảy ra ý định táo bạo : lần tìm đầu mối sự thật vụ cái máy tính từ chính nạn nhân, điều mà trước đây chú chưa đặt ra vì hy vọng có thể khai thác một cách dễ dàng từ Phúc Hinh. Nếu Phúc chịu bày tỏ nỗi lòng, thường những người bị oan đều phải tìm mọi cách để thanh minh, đồng ý cộng tác thì cùng cánh con trai với nhau kể vai sát cánh sẽ phá vỡ được tấm màn oan trái đang bao phủ sự việc. Đàng này Mi thì đã là con gái lại nổi tiếng kênh kiệu, khi mất đồ thì khóc lóc la trời la đất, khi được bồi thường lại vui cười hơn hớn. Trong cái đầu tròn quay của cô nàng chắc chắn chẳng còn lại nỗi trăn trở nào, đời nào có chuyện cô nàng ủng hộ ai làm cái việc điều tra để sau đó có những kết luận có hại cho mình. Dù biết rõ như vậy, bây giờ thì Minh cũng phải chọn đúng con đường mà ban đầu chú né tránh. Ngồi cạnh Mi dẫu có như ngồi trên lưng hổ dữ, thì bây giờ chú cũng không thể nào nhảy xuống được nữa. Oái ăm thay, lần tiếp xúc đầu tiên với Trái Xanh lại là cuộc đối đầu với mấy trái... me xanh. Chà, Minh

buông tiếng thở dài, chợt so sánh : Không chừng khi dấn thân vào cuộc đấu tranh vì công lý, phải ngồi cạnh đĩa hay ăn quả vật còn nguy hiểm hơn thanh tra Ca-ta-ních trong phim Con Bạch Tuộc, đứng trước họng súng của bọn tội phạm...

- Nay... Mi Trái Xanh vừa nhai rau rầu nửa trái me xanh vừa chia chiếc máy tính Casio sang phần bạn Minh : Tại sao đáp số của tôi làm không giống của thầy ?

Minh bực tức, cố giữ cho cổ không phập phồng khi nuốt để Mi không nhận ra mình bị ứa nước miếng từ miếng me chua Mi đang nhai tộp tộp rồi chú miễn cưỡng liếc vào mặt chiếc máy tính.

- Hừ ! Chú bêu môi ! Thiếu hẳn một con tính làm sao đòi giống đáp số của thầy được.

Mi giật thót, thân hình đồ sộ xô Minh bắn ngã vào Liên.

- Ô... Mi xuyết xoa thò tay vào ngăn bàn bẻ một miếng me nữa bỏ vào mồm : Đúng là quên... Thế mà tôi tưởng thầy làm sai.

Minh bỗng nhớ đến câu của Phúc khi nói với cô hiệu trưởng : "Chính vì lệ thuộc vào cái máy tính ấy mà bạn Mi không thể học khá môn toán...", đã làm cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị tức giận. Giờ thì Minh hiểu Phúc nói đúng. Tuy nhiên chú vẫn phải tiếp tục nuốt nước miếng vì mùi me chua và tiếng nhai rau rầu từ miệng Mi.

- Cái máy tính này mắc dịch... Mi chẳng cần biết đưa bạn ngồi cạnh ra sao, tiếp tục làm bài với cái máy tính, vừa câu nhàu câu nhàu : Giá dùng cái xịn kia của người ta sẽ chẳng bao giờ sai.

Minh nghe mà tức phồng cả má. Người gì ăn uống suốt ngày mà sao mít đặc. Cứ tưởng mọi kiến thức nằm cả trong chiếc máy tính, trong khi thầy đã giảng sang phần quan trọng nhất lại không chịu ngừng lên nghe. Nghĩ rằng nếu nhắc để Mi phải chú ý nghe giảng chắc chắn cô nàng sẽ không còn cơ hội nhai me cho đỡ bị thèm, Minh liền liếc sang, nhưng chưa kịp mở miệng chú đã kịp nhận ra cái máy tính Casio Mi đang dùng 12 số chứ không phải

loại 10 số mà ba Phúc đã mua thường cho Mi bữa trước, một tình tiết mà lúc đầu Minh không để ý.

- Bạn lại có máy khác à ? Minh làm bộ quan tâm.

- Chứ sao. Mi vênh vang : Cái này ba tôi được một ông trong đoàn thương mại Nhật tặng. Nó còn nhiều tính năng hơn cả cái bị thằng Phúc lấy. Còn cái ba nó thường dờ ẹc, tôi cho thằng em học mẫu giáo làm đồ chơi. Mi lại cho một miếng me vào mồm làm Minh phải ngoảnh đi nuốt nước miếng : Ba tôi nói loại máy này ngàn mấy đô la.

Minh quay lại định nói móc : Sao vừa rồi làm sai bài cậu lại chửi cái máy này không bằng cái cũ ? Nhưng chưa kịp mở miệng thì tiếng chuông điện báo giờ ra chơi réo vang.

Nhanh hơn tất cả các bạn, Mi vơ vội tất cả sách vở vào ngăn bàn, đút cái máy tính vào túi quần tây, đứng phắt ngay dậy.

Khi thầy Đại gật đầu chào cả lớp, rời bục giảng, Mi như muốn cướp thời gian cho việc gì đó cực kỳ quan trọng, xô bật cả Linh Nhím ngồi ngoài, chạy tuốt ra cửa. Minh đưa mắt nhìn theo cái dáng hình trái banh nảy tung tung của Mi với một cảm giác mệt mỏi : Có lẽ mình cũng phải xin chuyển chỗ. Mọi khi ngồi chỗ cũ đến giờ tan học cũng chẳng thấy sao, vậy mà ngồi cạnh nhỏ này lúc nào cũng thấy đôi cồn cào. Chú uế oải đứng dậy, chờ các bạn ủa xuống cầu thang tản ra sân chơi, không ai để ý đến ai, mới lững thững xuống sau, rồi len lén đi như chạy ra dãy hàng rào song sắt phía sau trường, nơi mà chú biết rất rõ, qua các ô thùng bằng tôn bịt bên trong các chấn song, học trò các lớp muốn mua gì của các hàng quà vật bên ngoài trường cũng có. Chú vừa ghé mắt nhòm qua một lỗ thùng có thể lùa cả một cánh tay người lớn, một cô bé ngồi bên mệt trái cây ngoài lề hè đã vội nhồm lên hỏi :

- Mua gì thế ?

- Hai trăm me. Minh vừa nói vừa thở, nước miếng ứa đầy chân răng : Cả muối ớt luôn nghe.

Tiền trao, cháo múc rồi, Minh nhặt ra một trái, nhanh như cắt ném tôm vào mồm, rồi mới đút gói me vô túi rề vào chỗ khuất đằng hông trường, nơi có nhiều cây hoang dại ít ai lai vãng. Được nhai rau rầu cả trái me chấm muối ớt, sau một tiết học chảy dãi vì thèm, chú sung sướng đến tỉnh người. Chỉ một loáng, chú đã ăn ngón ngấu hết gói me, vậy mà miệng vẫn như... chưa ăn gì. Ôi ! Trên đời này biết bao nhiêu là thứ ngon, nhưng vào lúc đó có ai hỏi cái gì ngon nhất, chắc chắn không một chút ngần ngại, Minh sẽ hùng hồn nói lớn : Me xanh cộng muối ớt.

4.

TIA HY VỌNG ĐẮT GIÁ

Tiếng chuông báo giờ ra chơi vừa réo, Mi Trái Banh đã nhanh như chớp rút cái máy tính từ trong cặp đút vào túi quần, đứng phắt dậy. Tất nhiên, sự nhanh nhẩu đó không phải vì cô nàng muốn chứng tỏ mình là người sốt sắng chào thầy sớm nhất, mà chỉ để khi thầy vừa rời khỏi bục giảng là cô nàng chạy ngay khỏi lớp lao xuống căng tin. Ngồi cạnh Mi, thoạt đầu, Minh chỉ coi thói quen của Mi như thứ tính xấu không đáng quan tâm, nhưng đến buổi thứ năm, thêm một lần nữa thấy Mi cứ đến

giờ ra chơi là nhét cái máy tính vào túi quần rồi mới ra khỏi lớp, Minh đột nhiên nghi ngờ : Mi có vẻ như cần có nó chứ không phải sợ để lại trong lớp dễ bị mất. Trong năm ngày Minh để ý, chỉ có một ngày cái máy tính được lôi ra đặt lên bàn cho rộng chỗ để Mi lôi tiếp túi nhựa bên trong đựng nhiều thứ linh tinh. Minh chỉ nhắc thấy mấy chai nước ngọt Thiên Nga lộ phía trên. Cái máy tính sau đó lại được cất vào cặp. Cái túi được Mi mang theo nhưng hết giờ ra chơi Mi lại vào tay không. Vậy Mi mang cái máy tính đi hoặc để lại trong giờ chơi đều có chủ ý.

Một tia sáng lóe trong đầu Minh. Khi Mi vừa ra khỏi lớp, Minh lập tức bám theo.

Con đường ngoằn ngoèo từ cửa lớp, dọc hành lang khối Sáu, xuống cầu thang ra sân vòng qua dãy nhà truyền thống và phòng thí nghiệm rồi mới đi thẳng tới nhà căng tin vậy mà Mi đi cứ như nhắm mắt cũng tới đúng chỗ. Trái Banh có ngờ đâu mình đang bị theo dõi.

Minh Nhí vừa huýt sáo, vừa hai tay đút túi quần làm ra vẻ đi dạo một cách ngẫu hứng và luôn giữ khoảng cách chừng hai chục mét với "con môi". Biết đâu Mi cũng thuộc hàng cao thủ, đang đi bất ngờ quay lại... Thế là chấm hết tia hy vọng cuối cùng.

Bước vào căng tin đông chật học trò các lớp, Minh mới chợt dạ sờ nắn khắp các túi quần túi áo. Tiếng là học ở trường hai năm, nhưng quả thật chưa một lần nào Minh bước chân tới căng tin vì một lẽ đơn giản : không có nhu cầu ăn uống giữa buổi. Sáng sớm ở nhà, má không chiên cơm thì cũng nấu mì, nấu phở hoặc mua đồ ăn sáng cho cả nhà ăn rồi người lớn mới đi làm, con nít đi học, Minh luôn ở ngoài dòng các bạn được ba má thường xuyên cho tiền để ăn quà sáng hoặc ăn vặt. Nếu thỉnh thoảng được ba hoặc má cho vài trăm hoặc vài ngàn tiêu vặt thì đối với Minh, cái căng tin hoặc hàng ăn chẳng bao giờ hấp dẫn hơn các quầy sách với những truyện tình báo hoặc hình sự, ngon lành và no nê hơn bất cứ đồ ăn

uống nào. Bởi thế, giờ đây Minh trở nên lơ ngơ không khác gì một người ở dưới quê lần đầu tiên tới thành phố. Loay hoay lục mãi mới móc được ở túi quần sau tờ 200, với số tiền đó dù dùng cảm mưu trí đến mấy cũng hết cả tự tin. Minh ngần ngại quay ra, tính hôm khác chuẩn bị tiền dư dả sẽ tiếp tục cuộc theo dõi. May sao, chính nhờ lúc quay ra mà mắt Minh nhìn thấy tấm bảng đen viết bằng phấn trắng giá các loại món ăn, thức uống gắn ngay ở tường cạnh cửa ra vào. Chú nhóc như chết đuối vớ được cọc khi nhắc thấy ở hàng cuối cùng ghi : Trà đá - 200. Chà chà... Coi như mình khát nước chỉ cần vào uống một ly trà đá, có làm sao. Minh lại quay trở vào, đến bên quầy bán hàng, và yêu cầu được đáp ứng ngay. Cầm ly trà đá màu vàng đục trong tay, Minh chậm rãi đi dọc các dãy bàn đang kê ăn, người uống, kẻ đứng, người ngồi ồn ào, huyên náo như chợ vỡ. Len lách đến tận cuối phòng căng tin, Minh mới thấy Mi Trái Bánh ngồi một mình một bàn vừa ăn hết một tô bún bò, đặt tô không sang bên, kéo tô khác lại, tiếp tục tập trung tư tưởng ngón

một cách hăm hở, trong khi trên bàn vẫn còn hai ly chè đậu, hai ly xương xẩu. Minh đứng ở chỗ khuất tầm nhìn của Mi vừa nhâm nha ly trà đá vừa ngắm Mi, băn khoăn : không lẽ một mình nó ăn uống hết từng đó ? Đã nghe tiếng Mi ăn uống thuộc hàng vô địch, nhưng khi tận mắt thấy Mi "chiến đấu", Minh vẫn thật... không ngờ. Sức ăn của Mi quả là như gió cuốn. Minh nhìn đồng hồ, chỉ trong vòng năm phút mọi thứ trên bàn đã sạch trơn, vậy mà cô nàng vẫn còn hít hà nhìn quanh với vẻ thòm thèm rồi kêu thêm một đĩa bò bía.

Khi cô nhân viên căng tin mang đĩa bò bía tới, rồi dọn dẹp những tô, ly thừa trên bàn, Mi vừa nhai bò bía vừa gờ hai ngón tay :

- Cho con hai bịch xa-ri, hai gói xí muội Thái, hai gói mút me để mang vô lớp.

Đã quen phục vụ vị khách xài... dữ, cô nhân viên cười mỉm như một biểu hiện thân thiện. Chỉ chốc lát cô đã quay lại bàn với một bịch ni lông theo đúng "đơn đặt hàng".

Mi cười hớn hở vừa móc một trái xa-ri trong bọc cho tẩm vào miệng vừa lấy từ trong túi quần ra chiếc máy tính.

Mắt Minh lập tức sáng lên. Hóa ra Mi mang máy tính theo để tính tiền bữa ăn. Mọi thủ tục kể từ lúc ăn đến lúc kết thúc nhanh và chính xác tới mức khi cô nhân viên phục vụ nhận tiền xong thì tiếng chuông hết giờ ra chơi cũng nổi lên. Thoắt một cái, Mi đã vọt khỏi căng tin. Minh như người bừng tỉnh khỏi cơn mê, thả vội trà đá mới uống được phần tư xuống bàn, lao theo Mi. Lúc này sân trường đã vắng hẵn học sinh. Để khỏi bị lộ cuộc theo dõi, Minh buộc phải chạy cách "đối tượng" khoảng ba chục mét. Bởi thế khi tiếng chuông vừa dứt, Mi kịp lọt được vào trong lớp trong khi chú bạn nhí của chúng ta vẫn còn nháy ráng hai bậc một ở cầu thang.

- Tuýt... tờ... ruýt...

Tiếng còi giật giọng như xé toạc không khí từ sau gáy làm Minh bàng hoàng. Cả ngàn học sinh trong trường không ai không biết tiếng còi thừa uy quyền có một không

hai đó là của thầy Tôn tổng giám thị. Như từ dưới đất chui lên, thầy xuất hiện ngay cạnh Minh không biết từ lúc nào. Và bàn tay thầy túm ngay cái gáy gầy của chú trò nhí.

- À ! Tưởng ai. Sáu A1 hả ? Đôi mắt đục phía sau cặp kính cận dày cộp của thầy chớp liên mấy cái như chụp lại hình ảnh chú bé hôm nào bướng bỉnh cưỡng lại cô hiệu trưởng và thầy khi được lệnh khám cặp các bạn.

- Nguyễn Đức Minh tức Minh Nhí phải không ? Đối với loại học trò cứng đầu tôi chỉ gặp một lần là nhớ. Bây giờ về ngay lớp, tan học nhớ lên văn phòng gặp tôi làm bản kiểm điểm. Đồ phá rối kỷ cương.

Biết mình có lỗi nhưng chịu sự quở mắng như lãng nhục giữa lúc trong lòng đang hăm hở nhiệt tình "phá án", hai chân Minh bỗng nặng trĩu, bái hoải muốn đi không nổi.

- Còn đứng trơ ra đây để thi gan há ?
Thầy Tôn quát : Về lớp ngay... Hay muốn ra đứng dưới chân cột cờ há ?

Người bùn rùn muốn rũ ra, Minh vẫn cố gắng cất bước vào lớp gần như cùng lúc với cô Trang dạy sử.

Cơn xóc do tác động của thầy Tôn khiến trong giờ học tai Minh như ù đặc, không lời nào của cô giáo lọt nổi vào đầu. Lần đầu tiên trong đời kể từ khi biết cắp sách đến trường, Minh vi phạm kỷ luật, cũng là lần đầu tiên bị thầy giáo nặng lời. Càng nghĩ, càng muốn ứa nước mắt. Chú cũng chẳng thiết nổi mạch lại mạnh mỗi "vụ án" vừa le lói.

- Này... Mi đang lúng búng nhai trái xa-ri, khế huých cùi chỏ vào sườn Minh thì thào : Bị ông Tôn cặn thối còi nên đau khổ há ?

Trong lòng chẳng chút cảm hứng nào bắt chuyện, Minh chỉ ừ hử cho qua.

- Nhưng cậu đi đâu mà về trễ vậy ?

Câu hỏi của Mi tình cờ rất gần với những điều mình đang cần biết, Minh nói khẽ :

- Xuống căng tin.

Mi bỗng hào hứng hẳn :

- Ngày nào tôi cũng từ căng tin lên lớp trễ nhưng không bao giờ bị ông Tôn thối còi.

Minh ghé tai Mi thì thầm :

- Tôi thấy bạn ăn nhiều dễ sợ.

Mi khoái chí, mắt liếc lên cô giáo để phòng, miệng nở nụ cười :

- Biết sao không ? Ở nhà ông bà già bắt ăn uống theo toa của bác sĩ để ốm bớt, lúc nào cũng đói thấy mồ, nên đến trường phải tranh thủ ăn cho đã miệng.

- Phải mang cả máy tính theo để tính há ? Minh hỏi ướm.

- Chứ sao. Ở căng tin lúc nào cũng đông người, mấy cô bán hàng hay tính lộn lại tính lâu. Phải mang máy đi tính cho lẹ để còn chạy kịp về lớp trước khi dứt chuông.

- Có hôm thấy bạn không mang máy tính, sao vẫn về lớp kịp ?

- Đâu có hôm nào không mang ? À... Mi nhét tiếp một trái xa-ri vào miệng : Lần nào tôi mua đồ ăn ở ngoài trường thì không mang máy tính theo.

Minh vờ tò mò :

- Một tháng bạn ăn ở trường hết bao nhiêu ?

- Tháng nhiều, tháng ít... Nói chung nhiều lắm. Ông bà già hay cho tiền mua đồ... Tôi toàn mua đồ ăn. Mi cúi xuống mở cặp lấy cuốn sổ tay nhỏ chia cho Minh coi : Tôi tuy ăn uống tùm lum nhưng kỹ lắm, ngày nào mua gì đều ghi đủ vào đây. Sau này lớn lên, tôi sẽ trở thành nhà kinh tế... Ấy ! Hôm nay quên chưa ghi... Mi giờ sổ tìm được trang ghi mới nhất liền chia cho Minh coi : Tháng trước tôi ăn hết bốn trăm hai mươi hai ngàn năm trăm.

Minh đón lấy cuốn sổ :

- Cho coi nghe. Bạn ăn vặt bằng cả tiền lương của ba tôi đó.

Mi ngênh mặt hãnh diện :

- Tháng này có khi còn nhiều hơn. Trên đời này, tôi thích nhất là được ăn vặt suốt ngày.

Vừa đưa mắt vào những dòng ghi chép trong cuốn sổ, Minh lập tức bị cuốn hút đến nỗi quên hẳn đang trong giờ học. Trong sổ mặc dù chữ của Mi viết nguệch ngoạc như gà bới, trình bày tùy tiện, dập xóa lung tung nhưng ngày nào, buổi nào mua những thứ gì ăn ở trong hay ngoài trường đều được Mi ghi đầy đủ với tinh thần của một nhà kinh tế tương lai. Giở nhanh đến ngày 15, tức ngày Mi bị mất cái máy tính, mắt Minh sáng lên khi bắt gặp dòng ghi chép : Ăn ở căng tin : Ba tô hủ tiếu : $1500 \times 3 = 4500$; ba ly chè đậu : $800 \times 3 = 2400$, bốn bịch xí muội Thái...

- Minh !

Tiếng gọi nghiêm khắc khiến Minh ngơ ngác ngẩng lên. Chưa kịp định thần, cô Trang đã đứng ngay đầu bàn :

- Đưa cô xem em đọc cái gì giữa giờ học ? Tép Pi siêu quậy hay TTKG nào.

Không còn cách nào ngoài việc ngoan ngoãn chấp hành, hai tay Minh run run trao cuốn sổ cho cô giáo.

- Chết thật... Vừa giờ cuốn sổ, cô Trang đã tức giận : Hóa ra giờ sử của cô không có giá trị hơn những thứ ghi trong này. Cô trả cuốn sổ cho Mi, rồi trở lại bục giảng, nhìn xuống chỗ Minh ngồi : Mời em ra ngoài cửa lớp đứng cho đến hết giờ. Cô không thể chấp nhận được việc trong khi mình dồn hết nhiệt tình trách nhiệm để truyền đạt kiến thức cho các em, thì lại có em ngồi dưới say sưa cộng tiền ăn sáng cho bạn.

Thế là chú bạn nhí của chúng ta chỉ trong chưa đầy nửa giờ đồng hồ đã phải chịu hai lần "thử thách". Lần đầu chỉ mới sắp phải làm kiểm điểm với thầy Tôn, còn lần thứ hai bị đuổi ra khỏi lớp, hai vết đen

đáng sợ sờ vì từ trước tới nay Minh luôn luôn là học sinh nổi tiếng ngoan, giỏi. Mà Minh ứa lệ, hoa nhòa và tối sầm, cố hướng về cô Trang hy vọng ở cô sự nhân nhượng vì từ lâu cô vẫn coi chú là trò cưng. Nhưng điều đó đã không xảy ra. Thậm chí, cô Trang còn kiên quyết hơn :

- Em ra ngay tức khắc để không phí thời gian học tập của các bạn khác. Ra ngay đi.

Không khí trong lớp xốn xáo bởi sự bất ngờ. Không một ai nghĩ Minh có thể phạm vào cái lỗi cô giáo vừa nói.

- Thôi ra đi... Bên tai Minh nghe rõ tiếng Mi thì thào : Đứng một tiết ăn nhằm gì. Mi còn cầu nhẹ vào chân Minh : Cố mà giận đuổi luôn cả tôi là rách việc.

Sự nhắc nhở của Mi khiến Minh chợt nhớ ra sự vô giá từ cuốn sổ mà lúc bị cô Trang khiển trách, do quá bàng hoàng, cậu quên khuấy : Chính những điều ghi chép trong cuốn sổ đã xác định cái máy tính chỉ có thể bị mất ở bên ngoài lớp. Minh bỗng

thấy bột nặng nề : Đối sự khám phá ấy bằng một tiết đứng ngoài hành lang cũng như sự hy sinh trong cuộc chiến đấu mà thôi.

Chú lặng lẽ cúi đầu rời bàn, chậm rãi ra khỏi lớp.

Song thật là họa vô đơn chí. Minh chỉ đứng ở cửa chưa đầy năm phút thì cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị như hai người khổng lồ xuất hiện từ đầu cầu thang. Dãy hành lang chạy dài trước cửa các lớp khối Sáu giữa giờ học trống vắng. Trong nắng sáng mọi thứ đều rành rẽ rõ ràng, đến hạt bụi rơi cũng có thể nhìn thấy, làm sao chú nhóc của chúng ta dù thuộc hạng nhí, thoát nổi tầm phát hiện của hai con người vốn thừa tình tường với những biểu hiện bất bình thường trong trường.

- Làm sao đây cậu bé ? Thấy chú bé đang đứng trước cửa lớp 6A1 quay lưng lại phía mình, cô Khánh đặt tay lên vai chú, hỏi với giọng giễu cợt.

Minh vừa quay lại, thầy Tôn đã reo lên khi nhận ra "người quen".

- Vẫn ông tướng này. Nguyễn Đức Minh tức Minh Nhí. Thầy bóp cánh tay chú đến đau nhói : Vụ vào lớp trễ lúc ra chơi cũng ông tướng này.

Cô Khánh nheo nheo mắt nhìn Minh cân nhắc cách xử lý. Sự im lặng có vẻ bình thản của chú khiến cô khó chịu nhớ lại thái độ tương tự hôm xảy ra vụ cái máy tính.

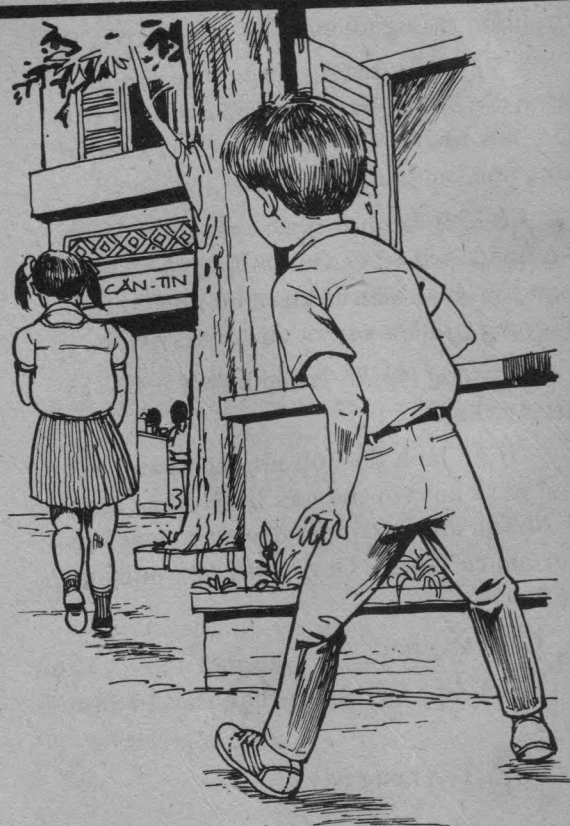
Từ trong lớp, cô Trang bước ra chào cô hiệu trưởng.

- Hiền lành dễ tính như cô Trang mà phải phạt học trò thế này là lỗi nặng đây. Cô Khánh mỉm cười như đón sự có mặt kịp thời của cô Trang : Ông tướng này quậy gì thế ?

Cô Trang nói :

- Ngồi tính tiền ăn cho bạn suốt từ đầu

Thầy Tôn nóng nảy :

- Tội ấy cô cho đứng cửa lớp là quá nhẹ. Thứ học sinh lúc nào cũng quan tâm đến tiền không nặng tay sau này chỉ có gây loạn cho xã hội.

- Cô vào dạy tiếp đi. Cô Khánh ngọt ngào với cô Trang rồi quay qua Minh : Hai giờ học tiếp, em cũng nghỉ luôn để xuống văn phòng làm kiểm điểm. Ánh mắt cô liếc qua mắt chú nhóc đầy vẻ nghiêm trọng : Một buổi học, hai lần phạm kỷ luật thì không thể nương tay được.

Mình lương lự. Đến nước này, chú không thể không thanh minh nhưng do quá xúc động, miệng chú cứ cứng lại.

- Đì. Thầy Tôn tưởng sự lương lự của Minh là thái độ cưỡng lệnh cô hiệu trưởng, liền túm chặt cánh tay bé nhỏ của chú lôi theo mình : Kiểm điểm xong thì ngồi kỷ luật thêm một giờ sau khi tan học, rõ chưa ?

Sự thể diễn biến đến đây, thì chú nhóc mà sau này nổi tiếng toàn trường, có khi toàn thành phố và cả toàn quốc với biệt hiệu "Thanh tra Ca-ta-nhí", dù bản lãnh

cao cường đến đâu cũng phải oà lên khóc
tức tưởi

5. **AI LÀ THỦ PHẠM**

Đúng một giờ trưa, khi các lớp buổi chiều vào tiết học đầu tiên, Minh mới được ông Tư Nhân nhân viên bảo vệ trường cho phép ra về, chấm dứt hình phạt ngồi lại trường sau khi tan học do cô hiệu trưởng và thầy Tôn tuyên phạt. Người Minh mệt nhừ, bụng đói muốn lả đi. Sân trường vào giấc trưa nắng ngọt ngào. Cô hiệu trưởng, thầy tổng giám thị cũng như các thầy cô giáo các lớp buổi sáng đều ra về đúng giờ. Còn thầy cô các lớp buổi chiều đều đã lên lớp. Khu văn phòng vắng lặng khiến thân phận chú nhóc càng như nhóc hơn với những bước đi uể oải, cái cặp

giả da trên lưng như trĩu nặng. Bác Tư Nhân động lòng trước chú học trò tội nghiệp tiễn chú ra tận cổng, vừa vỗ về an ủi :

- Lần sau đừng quây kéo bị phạt nữa thì khổ.

Minh lí nhí cảm ơn bác rồi lùi thúi đạp xe ra đường. Bao hăm hở tìm chân lý trong vụ cái máy tính đều cạn kiệt theo cái bụng ngót cơm quá bữa. Từ trường về nhà chỉ đạp xe chừng mười phút mà sao hôm nay như xa lơ xa lắc muốn đi hết nổi. Dám phải gọi xích lô chở cả người lẫn xe về.

Vừa nghĩ tới đó, Minh nghe tiếng huýt sáo cao vút từ bên kia đường, chú hề hững hờ nhìn sang, nhận ra Phúc Hình đang ngồi trên xe đạp, lưng vẫn đeo cặp, chân chống đất, như đang chờ ai dưới bóng cây. Hai ánh mắt gặp nhau một cách dè chừng. Minh còn đang lưỡng lự chưa muốn dừng xe thì Phúc đã đạp nhào qua.

- Cậu ở đây đợi ai thế ? Minh đành thắng xe miễn cưỡng hỏi cho có lệ.

- Chờ cậu chứ còn chờ ai nữa. Phúc cười làm lành : Trong giờ sử, nghe cô Trang nói cậu đọc sổ của Mi Trái Bánh, tớ biết cậu vẫn muốn giúp tớ. Phúc vờ tay lật chiếc mũ lưỡi trai ở giỏ xe phía trước, lấy ra một bịch giấy lớn nặng : Tớ mua một chục bánh giò nóng... Chúng mình ghé vào đâu ăn đi. Thấy Minh đã nuốt nước miếng nhưng còn ngần ngại trong ánh mắt, Phúc nói thêm : Tớ cũng chưa ăn gì, kiến bò bụng phát run, nhưng biết cậu ở trong trường cũng vậy nên ráng chờ.

Minh cảm động chỉ muốn nhào tới ôm chầm lấy bạn mà khóc cho thỏa những ảm ức nén chặt trong lòng suốt từ khi bị phạt. Từ khi hai đứa đụng nhau, tiếng là đã được thầy Đại hòa giải nhưng sau đó chẳng ai nói chuyện với ai. Bởi vậy thái độ của Phúc hôm nay khiến Minh vừa bất ngờ vừa sung sướng. Nhưng vì mệt và đói, Minh chẳng nỡ nổi nụ cười, chỉ đứng im nhìn bạn.

Phúc rủ :

- Chúng mình vào quán nào kêu nước uống rồi ngồi ăn bánh đi.

Minh dựng xe ngồi bệt luôn xuống thêm của ngôi nhà lầu đang đóng cửa, lẩm bẩm :

- Đói lắm rồi. Ăn đại ở đây cũng được.

Phúc Hinh cái mũi thoáng bất ý nhưng rồi cũng dựng xe, đến ngồi cạnh bạn.

Hai đứa cùng lặng lẽ chén tì tì hết cái bánh này đến cái bánh khác như thể trên đời chẳng có gì đáng quan tâm hơn việc ăn.

Những chiếc bánh giò còn nóng giúp cho Minh tỉnh dần. Lúc đó chú mới liếc sang bạn đây thân thiện :

- Cảm ơn cậu đã chờ.

Phúc hinh mũi cười :

- Phải cảm ơn mấy cái bánh giò. Từ nay còn dám ngồi cạnh Mi Trái Bánh nữa hay thôi ?

- Vẫn ngồi. Minh nghiêm mặt : Chính nhờ ngồi cạnh nó mới có cơ hội đọc cuốn sổ ghi chép chi tiêu và biết được cái máy tính không mất ở lớp.

- Thật hả ? Phúc chồm lên : Nó ghi cả chuyện đó trong sổ hả ?

- Không phải. Minh bình tĩnh nói : Hôm nào vào giờ ra chơi nó cũng mang máy tính theo để tính tiền vì lần nào nó cũng ăn rất nhiều ở căng tin. Trong sổ xác định nó ăn ở căng tin hôm đó. Mà hết giờ ra chơi về lớp nó mới kêu mất.

- Thế hả ! Phúc hùng hổ đứng phắt dậy : Tớ với cậu đến ngay nhà con Mi vạch mặt nó ra. Thế nào tớ cũng cho nó mấy, chưởng vào mặt.

Thấy Phúc dắt xe định đi luôn, Minh vội nhào theo giữ lại :

- Ê, không được nóng. Phải tìm tiếp cái máy tính mất ở chỗ nào, trường hợp nào, con Mi mới hết cãi. Tớ đã đoán được chỗ ấy rồi.

Phúc nhăn mũi, hậm hực :

- Thế nào cũng phải cho bé bự đó một bài học đích đáng.

Cả hai lại ngồi xuống bặc thêm.

- Này... Minh tử tế : Vì sao không lấy, cậu lại nhận ?

Chuyện cũ được nhắc lại làm Phúc tức đến ghen thờ :

- Bà Khánh với ông Tôn cứ quả quyết tớ lấy, rồi dọa đuổi học nếu không chịu nhận. Bà Khánh còn nói cho tớ nghỉ học để suy nghĩ, bao giờ chịu nhận sẽ đến trường học tiếp. Tớ điên lắm nhưng sợ nên nhận đại... Bà Khánh giữ đúng lời hứa chỉ bắt làm kiểm điểm ở lớp, cảnh cáo ở trường, sau đó, bà còn đến tận nhà nói ba tớ tha thứ cho tớ. Đối với ba tớ : Người lớn không bao giờ sai... người lớn mà làm hiệu trưởng lại càng luôn luôn đúng. Phúc thờ ắt : Tớ ức lắm. Tớ thề bao giờ lớn lên đi làm tự nuôi sống được, sẽ thanh toán hết món nợ.

Minh vừa mở miệng định an ủi bạn thì một chiếc xe Hon đa hai người chở nhau từ dưới đường lao lên lề hè đậu xích ngay trước mặt. Minh giật nảy người nhìn lên và tái mặt khi nhận ra ba và má mình.

Nhìn hai chú nhóc lưng còn đeo cặp ngồi nhếch nhác ngay hè đường với một đồng lá bánh trước mặt, bác sĩ Đức, ba của Minh lắc đầu, cố giữ giọng bình tĩnh :

- Các con có biết hạng người như thế nào mới ăn uống bê tha và xả rác bừa bãi ngoài lề hè không ?

Bà Đức, má Minh cũng là bác sĩ cùng bệnh viện với chồng, xuống xe, chỉ chiết :

- Hóa ra bị phạt nên không dám về nhà. Thật đẹp mặt.

Với năng khiếu của nhà điều tra, Minh hiểu ngay ba má thấy mình về trễ đã nôn nóng chờ nhau đến trường tìm và được bác Tư bảo vệ cung cấp hết "tư liệu". Hai đứa vợ vội đồng lá bánh vào bao ni lông rồi khép nép đứng dậy.

- Ở nhà tớ... Minh kịp lí nhí nói vào tai bạn : Người lớn cũng không bao giờ sai.

Phúc hích khê :

- Để tớ nói cho.

- Không cần đâu. Minh nắm tay bạn : Cậu cứ về đi. Ba má tớ chỉ giận chút xíu thôi.

Bác sĩ Đức lừ mắt :

- Bàn với nhau xong cách đối phó chưa ?

Phúc Hinh mạnh dạn bước tới trước bác sĩ Đức, mặt ngẩng cao :

- Thưa bác... Thực ra bạn Minh không có lỗi.

- Dù rồi, đủ lắm rồi... Một người đàn ông đẩy đà từ phía sau hai chú nhóc đi lại véo ngay tai Phúc kéo nhếch lên khiến chú nhăn nhó nín thình luôn : Về ngay. Máy đưa bay không có lỗi thì người lớn phải chịu phạt thay tội của tụi bay hả ? Về ăn đòn.

Người đàn ông đường bệ đó chính là ba của Phúc : ông Bảo. Ông cũng đoán được hai bậc "người lớn" kia là bố mẹ thằng nhóc đã cùng thầy Đại tới nhà ông tối hôm nào nên niềm nở chào và bắt tay :

- Hôm rồi ông tướng nhà anh chị đến nhà tôi cũng khoanh tay rất lễ phép : Thưa bác, bạn Phúc không có lỗi. Nhưng tôi chỉ nhìn cái mặt là biết ngay chúng nó đồng kích để bênh nhau. Hôm nay thì bắt được quả tang. Tôi linh cảm từ ở nhà. Đến đây, quả nhiên... Ông trừng mắt với thằng con : Chào hai bác rồi về ngay giùm tôi, ông vô tội.

Tần ngần nhìn theo bóng Phúc đang cố đạp chiếc xe mi ni thật nhanh song hàng với chiếc Dream màu nho chín mới cạu cạnh của ông bố cho tới lúc mất hút, Minh mới chịu leo đèo đạp xe theo bố mẹ về nhà.

Mặc dù đã ăn tới năm chiếc bánh giò lúc ngồi với Phúc, vậy mà về đến nhà, dựng xe, quăng cặp xong Minh vẫn sà ngay vào bàn ăn. Thế mới biết khi bị mắng mỏ con người ta chóng đói thật. Mi Trái Banh sở dĩ phải ăn liên tục có lẽ do ở nhà nó liên tục bị ông bà già mắng nhiếc vì tội lười học. Minh mở lồng bàn thấy chỉ còn một phần cơm của mình, chú đoán cả nhà đã ăn xong từ lâu. Hai chị Hải và Hà chắc đã đi học.

Còn ba má lẽ ra giờ này đã ở bệnh viện... Chú thở dài làm bộ đau khổ lấy chén ra xới cơm.

- Ở trường bao nhiêu lần con phạm kỷ luật kiểu như sáng nay ? Nhìn cậu con quý tử, Minh là con trai út và là trai duy nhất, bác sĩ Đức kéo ghế ngồi xuống trước mặt, nghiêm giọng : Từ nay ba má thật khó mà tin con như trước.

Đang nhai nuốt miếng bít tết bò thơm nức nghe ba mắng ngang xương, Minh ức đến phát ghen, mắt trợn ngược mặt đỏ tía, phải buông chén đĩa ôm lấy ngực thở nức nức để nuốt cho trôi.

Bà Đức vừa hâm tô canh khoai tây trên bếp ga cho nóng, quay lại bàn thấy con bị ghen thì đặt vội tô canh, la trời :

- Trời đánh còn tránh miếng ăn, sao anh nỡ... Bà lao bổ đến bên con, nào vỗ lưng, nào vuốt ngực ; miệng không ngớt càu nhàu : Đã mắng nó ở trường không đủ hay sao, về nhà còn lời nặng lời nhẹ làm khổ con. Rồi bà quát : Anh mở tủ lạnh lấy cho

con ly nước lạnh để uống cho xuôi miệng thịt.

- Đúng là con hư tại mẹ. Ông Đức bực mình nói lảm bảm chỉ đủ cho một mình nghe, vừa đứng đĩnh lại tủ lạnh lấy chai nước lạnh rót ra ly trao cho Minh, rồi nhẹ nhàng nhắc : Uống từng ngụm nhỏ không lại sặc.

Minh hiểu ngay cơn sóng gió đã trôi qua. Lòng thâm cảm ơn cơn ghen, cậu nhóc lại tiếp tục cầm chén đĩa thực hiện nghĩa vụ ăn uống. Bà Đức gấp thêm vào chén con miếng bít tết nữa. Rồi ngồi ngắm con ăn với vẻ xót xa.

- Học sinh dù phạm kỷ luật thế nào, trừng phạt cách gì, tôi cũng phản đối cái lối bắt nó ở lại nhịn đói đến giờ. May con mình chỉ là đứa háu đói, chứ gặp phải đứa yếu đuối hoặc bệnh tim, những trường hợp phạt như vậy dễ xảy ra hậu quả khôn lường.

Ông Đức hết đi ra lại đi vào chờ con ăn xong xuôi, mới dè chừng nhìn vợ, dịu giọng hỏi :

- Thật ra con mắc khuyết điểm gì ?

- Thừa ba... Minh rất háo hức muốn kể cho ba má về vụ chiếc máy tính và cuộc điều tra đầy khó khăn thử thách, nhưng thấy kể vào lúc này quá sớm và mất tính bất ngờ, hơn nữa sau khi ăn xong mất chú tự nhiên díp lại muốn lăn đùng ra ngủ một giấc thật say sưa, nên chú chỉ nói ngắn gọn đúng với yêu cầu câu hỏi : Giờ ra chơi, con vào lớp trễ chừng vài giây, còn trong giờ sử, con lại đọc cuốn sổ chi tiêu của bạn ngồi cạnh.

- Chỉ có thế thôi hả ? Bà Đức bất bình : Ngày xưa má đi học, kỷ luật chặt chẽ gấp trăm bây giờ, lỗi vào trễ bị tổng giám thị bắt gặp lần đầu chỉ nhắc nhở tại chỗ. Còn lỗi thứ hai, nếu ở một học trò khó dạy, hay tái phạm cũng chỉ mời ra khỏi lớp mười phút.

Ông Đức chăm chú nhìn con :

- Hay con có thái độ thế nào để cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị thành kiến ?

Minh khẽ lắc đầu :

- Con cũng không biết...

Sau giấc ngủ mê mệt, tỉnh dậy, người Minh được rũ sạch mọi chuyện nặng nề đeo đẳng từ ở trường : chuyện vào trễ giờ chơi với sự xuất hiện như từ dưới đất chui lên của thầy tổng giám thị ; chuyện bị cô Trang phát hiện khi đang đọc cuốn sổ chi tiêu của Mi Trái Bánh, đuổi khỏi lớp ; chuyện bị cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị thi hành kỷ luật ở văn phòng nhà trường ; cơn đói đến rùn chân, hoa mắt ; nỗi chán nản mọi chuyện tới mức có ý định muốn chia tay luôn với cuộc điều tra... Điều còn lại được ghi nhớ trong Minh giờ đây là sự thân thiện của Phúc. Như vậy là Phúc đã xác nhận điều nghi ngờ của mình là đúng. Chỉ cần thế là đủ cho Minh Nhi của chúng ta lấy lại lòng hăng hái. Phải đến ngay nhà thầy Đại. Cậu tự nhủ. Bây giờ phải có sự giúp đỡ của thầy mới nhanh chóng điều tra ra sự thật. Nghĩ là làm liền, Minh lập tức dắt xe ra khỏi nhà.

Nhà thầy Đại ở đường Hòa Hưng, cách nhà Minh khá xa. Nhưng xa cách mấy cũng

có hề gì với cuộc đấu tranh tìm ra chân lý. Lòng Minh tràn ngập những háo hức khám phá.

Nửa giờ sau, cậu đã đến trước cửa, hồi hộp, nhảy chơi chơi mấy cái mới với tới nút chuông nhà thầy Đại.

Thầy Đại đang soạn bài. Nhà thầy nhỏ chật, điện lại yếu, bật hai ngọn đèn mà trong nhà chỉ có thứ ánh sáng vàng đục, khiến mặt thầy hốc hác càng như hốc hác thêm. Thấy Minh đến, thầy nhìn bằng ánh mắt đăm chiêu. Thấy biết chuyện Minh bị phạt từ sáng. Sau khi tìm hiểu đầu đuôi, thấy hình phạt quá nặng, thầy đã gặp cô Trang. Cô thanh minh : Sau khi thấy Minh bị lỗi lên văn phòng, cô mới hối. Sự thực trong cô đang có nhiều chuyện buồn : Bà già đang nằm chờ mổ khối u ở bệnh viện chưa biết chạy đâu ra tiền thuốc thang viện phí ; lương đã ít lại chưa tới kỳ... Tâm trạng thì ngổn ngang mà vẫn phải dạy hết mình, nên khi bắt gặp Minh không nghe giảng, cô rất giận. Thực tâm, cô chỉ định để Minh đứng ngoài hành lang chừng mười phút là

gọi vào, ai ngờ... Thầy Đại liền tìm cô hiệu trưởng. Cô không thay đổi nét mặt, nói với thầy giọng thản nhiên : Kỷ cương là kỷ cương. Nó không vi phạm mà phạt thì oan đó phải sửa, còn đã vi phạm thì hình phạt có nặng hơn lỗi lầm vài lần cũng không sao.

Biết sự việc như vậy nên thầy Minh đến nhà, thầy đoán ngay cậu học trò nhỏ muốn gặp thầy để thanh minh điều gì. Thâm tâm thầy không hiểu nổi tại sao Minh, một học sinh ngoan giỏi nổi tiếng ở trường, tính tình rất dễ mến, bỗng nhiên trở thành đối tượng định kiến của... "kỷ cương" ?

- Thầy rất buồn về chuyện sáng nay... Đưa Minh vào nhà, thầy Đại dịu dàng nói : Chỉ tiếc là việc xảy ra trong giờ sử, thầy bạn dạy lớp khác, không biết kịp, nên không thể can thiệp sớm.

- Thưa thầy... Ngồi bên người thầy tóc đã chớm bạc, Minh nói bằng giọng tin cậy : Em đến tìm thầy về chuyện khác. Chuyện kia em không thắc mắc, vì em phạm lỗi thật.

Thầy Đại ngạc nhiên :

- Chuyện khác nào nữa ?

- Thưa thầy, em đã biết chắc cái máy tính của bạn Mi không bị mất trong lớp.

- Ô ! Lại vẫn chuyện đó à ? Thầy Đại chỉ muốn ôm chú nhóc vào lòng để vỗ về : Con ơi ! Cái gì cũng quyết đi tới cùng thì gian khổ lắm đấy, con ạ. Nhưng thầy chỉ động lòng nghĩ như thế chứ không nói ra. Thầy nhìn Minh bằng ánh mắt khích lệ : Đầu đuôi thế nào :

Minh chậm rãi kể lại từ việc mình xung phong ngồi cạnh Mi...

Thầy Đại chăm chú nghe. Càng nghe, thầy càng xúc động và ngậm khâm phục chú nhóc.

- Ngay bây giờ, thầy chở em đến trường. Không chờ Minh kể hết, thầy nóng nảy đứng dậy : Đến trễ hơn sợ căng tin họ nghỉ mất.

Thầy Đại dẹp hết bài vở trên bàn, lấy xe máy chở Minh đến thẳng trường. Cát xe

xong, hai thầy trò đi vòng sang nhà căng tin phía sau dãy nhà truyền thống và phòng thí nghiệm. Đã 4 giờ chiều, đang giờ học nên căng tin vắng vẻ. Càng đi gần tới đích, trống ngực Minh càng đập thình thịch. Nhờ mọi phân tích, suy đoán của mình sai bét thì thật quê với thầy Đại. Đầu óc chú trở nên rối tinh. Hai cái tai tự nhiên cứ nóng rùng rục.

Cô Hương, một cô giáo cũ của trường nghỉ hưu non vì mất sức, giờ phụ trách căng tin niềm nở tiếp hai thầy trò. Sau khi nghe thầy Đại trình bày mục đích gặp gỡ, cô Hương xởi lời :

- Trong trường có khá đông các em thường xuyên tới đây ăn uống vào trước giờ học và trong giờ ra chơi nên tôi quen mặt biết tên hầu hết. Em Mi còn có thể gọi là khách ruột của căng tin.

Người Minh nóng cồn cào. Không nhịn được, chú hỏi leo :

- Cô có để ý cái máy tính của bạn Mi ?

- Sao không. Cô Hường nhanh nhẩu nói : Nhỏ này chắc con nhà giàu được chiều chuộng. Cứ vài tháng lại thấy xài cái máy tính mới. Nhưng đoảng lắm, hôm rồi mất một cái làm âm trường.

Thầy Đại liền gợi ý :

- Cô thử nhớ giùm hôm đó liệu có khả năng em Mi quên ở căng tin ?

- Ủa ! Cô Hường mở to mắt ngạc nhiên : Tìm được thủ phạm rồi mà. Hôm thấy Tôn đọc cảnh cáo toàn trường thầy không nghe à ?

Thầy Đại nói :

- Chúng tôi cho rằng em đó bị oan. Qua tìm hiểu, chúng tôi đã loại trừ khả năng cái máy tính bị mất ở lớp.

Minh lấu tấu nói thêm :

- Túi quần của Mi sâu, cái đùi của bạn ấy mập, nên ống bó chặt, không có chuyện lúc bạn ấy đi ở sân, cái máy tính rơi ra ngoài... Cô nhớ lại giùm em. Đó là cái Casio màu đỏ trong trường không ai có.

- Màu đỏ ? Cô Hường chột thận trọng, hướng vào trong bếp nơi mấy cô phục vụ đang bận rộn : Loan à ! Có phải một lần nào đó em nói với chị có một em ở lớp chín có cái máy tính đỏ tuyệt đẹp ?

Loan, cô gái trẻ có khuôn mặt tròn xinh xắn từ dưới bếp đi lên :

- Cậu Huyền ở 9A2. Trước Mi cũng có một cái giống hệt.

Thầy Đại hỏi Loan :

- Em thấy trong trường hợp nào ?

Loan ngồi lim dim một lúc để nhớ, rồi kể :

- Hôm đó, vào giờ ra chơi, em đến bàn của Mi định thu tiền thi chuông vào học, em liền bảo Mi cứ về lớp cho kịp, mai tính tiền cũng được. Lúc Mi đi rồi, em quay lại, thấy Huyền vẫn ngồi ở bàn bên đang bấm cái máy tính màu đỏ. Hình như 9A2 vào giờ thể dục tập trung ngoài sân nên Huyền có vẻ dửng dĩnh không vội. Khi đến tính tiền, em nói : Máy xịn hả ? Huyền vừa tiếp tục

bấm máy, vừa cười : Ông cậu ở Mỹ vừa gửi cho.

Minh mừng rỡ :

- Thế là đúng rồi. Chú nhóc nhìn cô Loan đây biết ơn : Đúng rồi, cô ạ. Chú đứng dậy kéo tay thấy Đại : Em với thấy đến ngay nhà anh Huyền.

Mấy năm trước, Huyền cũng là học sinh của thầy Đại. Cậu ta có biệt hiệu là Huyền Lu, cũng thuộc loại khách ruột của căng tin và các hàng quà quanh trường, mới ở tuổi 15 mà trọng lượng đã cỡ bảy chục ký, nếu đi bên cạnh Mi Trái Bánh chắc chắn người ngoài dễ tưởng lầm là hai anh em ruột.

Thầy Đại và Minh đến nhà Huyền giữa lúc cậu ta đang ngồi bên bàn học, tập trung tư tưởng cao độ vào giải quyết một đĩa lớn bánh bao nóng. Thấy thầy Đại và một chú nhóc lạ hoắc tới nhà, Huyền Lu rất ngạc nhiên, chạy vội vào trong nhà cất đĩa bánh rồi mở tung sách vở ra bàn như thể đang bận học, rồi mới ra mở cửa.

Khi nghe thầy Đại nói nhẹ đến cái máy tính, mặt Huyền Lu tái dần. Cuối cùng cậu ta sợ hãi meo máo gạt nước mắt tự thú :

- Lúc ở căng tin... Huyền sụt sịt kể : Sau tiếng chuông báo vào học, các bạn ùa nhau về lớp, em bỗng thấy cái máy tính đồ rất đẹp của ai bỏ quên ở bàn bên... Chưa bao giờ em thấy cái máy tính đẹp như thế. Em cầm lên... Huyền Lu nắc nắc đầu khổ : Em chỉ bấm thử, định ngồi chờ thêm ít phút, nếu có ai quay lại tìm thì trả. Nhưng không thấy ai... em đành... đành... cầm về. Huyền cúi đầu ân hận : Khi mang về nhà, em mê nó quá... em mới có ý định giữ để xài luôn... Mấy hôm sau, biết Mi Trái Bánh ở 6A1 mất máy tính đó, một bạn khác ở lớp bị kỷ luật oan, em... em sợ quá, em đổi luôn cho nhỏ út của em lấy hộp sô-cô-la Mỹ để xóa dấu vết...

Minh tức giận xô Huyền Lu suýt ngã ngựa :

- Để người khác bị oan mà anh ngồi ăn sô-cô-la được à ? Để tôi gọi Phúc Hình đến cho anh một trận.

Huyền Lu vùng đứng dậy vung hai nắm đấm sừng cổ :

- Mày nhí mà ngon hả ? Mày gọi thêm mười thằng Phúc đến đây.

Thầy Đại vội chen giữa cặp thư hùng :

- Cả hai em cùng bình tĩnh lại. Chuyện đã đến đây rồi thì vấn đề còn lại càng phải rất tế nhị với nhau.

Sáng hôm sau, cái máy tính Casio màu đỏ của Mi được thầy Đại và Minh mang đến đặt lên bàn cô hiệu trưởng, với sự có mặt long trọng của thầy Tôn tổng giám thị.

Cô Khánh ngỡ ngàng không nói được lời nào. Làn da mặt mỏng có thoa kem bóng của cô hơi tái đi. Còn thấy Tôn cứ dùng mũi ghếch ghếch cho cặp kính cận dày cộp khỏi xệ xuống, không ra giận cũng chẳng ra ngượng trước điều bất ngờ.

Ngồi nghe thầy Đại trình bày lại từ đầu sự nghi ngờ và cuộc điều tra của Minh Nhí, môi cô Khánh cứ mím lại. Cuộc điều tra càng được kể rõ ra, càng như lời trách

móc sự vội vàng và chủ quan của cô khi kết tội cho Phúc Hinh.

- Ba em Mi ở trong Ban chấp hành Hội phụ huynh học sinh, cũng là người tài trợ chính xây dựng nên phòng máy vi tính của trường. Nghe thầy Đại kể xong, cô Khánh im lặng một lúc rồi nói với giọng rất nhún nhặn : Không có ông, trường mình làm gì có nổi phòng máy vi tính hơn trăm triệu, nhiều trường khác trong thành phố nằm mơ cũng không có. Hiện ông lại đang vận động một công ty ngoại quốc tài trợ thêm cho trường mười mấy nữa. Không có ông khởi xướng và vận động làm gì có chuyện mở sổ vàng, mỗi phụ huynh học sinh đóng mỗi năm ít nhất một trăm ngàn... giáo viên trường ta mới có điều kiện được đi nghỉ Đà Lạt, Vũng Tàu... Bởi vậy, khi em Mi mất cái máy tính, tôi nôn nóng muốn tìm ngay ra thủ phạm để khỏi phiền lòng ba má Mi. Ông chỉ kém nhiệt tình đi là trường sẽ mất nhiều cái lớn gấp bội. Lúc đó, nhìn mặt em Phúc vốn là em đã nổi tiếng nhiều "thành tích", nên tôi đã chủ quan...

Thầy Tôn ngậm ngùi. Về hống hách cô hữu được thầy thay bằng sự rụt rè ái ngại :

- Tôi cũng tin chắc thủ phạm là Phúc vì nó có cơ sở truyền thống...

Minh làm như không chú ý nghe những lời trao đổi qua lại của các thầy, cô bằng cách đưa mắt ngắm nghía dòng chữ trắng kiểu chữ in khổ lớn : **TIỀN HỌC LỄ HẬU HỌC VĂN** và **KỶ CUƠNG, KỶ CUƠNG, KỶ CUƠNG TRÊN HẾT** viết bằng sơn trên nền hai tấm bảng tròn đỏ căng suốt dọc hai mặt tường hai bên bàn hiệu trưởng.

Sự chăm chú vào hai dòng khẩu hiệu của Minh làm cô hiệu trưởng đang say sưa tự biện hộ bỗng chột dạ. Lập tức cô đổi sang thái độ vui vẻ, đưa tay vuốt mái tóc đen rậm của chú nhóc :

- Giỏi lắm. Em thật dũng cảm và thông minh. Cô cười thành tiếng : Chắc ở nhà đọc nhiều chuyện và xem nhiều phim hình sự lắm phải không ? Có xem phim Con Bạch Tuộc chứ ?

- Thưa cô, có ạ. Minh đáp khẽ, lòng râm ran vui sướng khi được cô hiệu trưởng khen ngợi và quan tâm.

- Xem phim ấy, em thích nhất nhân vật nào ?

- Thưa cô... Minh ngẩng mặt cười bên lên : Em thích nhất chú thanh tra Ca-ta-nhích.

Chờ mãi mới chộp được trùng lúc hóa giải sự ngưng ngừng, thầy Tôn bật cười lớn theo cô hiệu trưởng :

- Từ nay, sau kết quả điều tra thông minh và dũng cảm của em, gọi em là Ca-ta-Nhí nghe. Thầy lại cười lớn hơn để tự tán thưởng câu nói của mình : Ca-ta-Nhí của trường phổ thông cơ sở Quang Trung... ha ha ha... Hôm nào ở trường có vụ mất cắp thầy sẽ giao cho em nhiệm vụ điều tra... ha ha...

Cô hiệu trưởng cố ý cau mặt để thầy Tôn biết ý ít lời đi, rồi tươi cười với Minh :

- Hôm bắt em khám cặp các bạn là cô đã đoán được đầu óc em đang nghĩ gì rồi. Bởi vậy, hôm qua, cô và thầy Tôn phạt em là muốn thử thách coi bản lĩnh của một học sinh có năng khiếu điều tra hình sự thế nào... Đáng khen lắm. Giỏi lắm. Để cô sẽ bàn thêm với thầy Đại về vụ cái máy tính. Nhất định sẽ phải thanh minh cho em Phúc và tuyên dương em trước toàn trường. Cô âu yếm ôm vai chú nhóc : Giờ em có thể về lớp học không rồi.

Minh hớn hờ khoan tay chào cô hiệu trưởng, thầy Tôn, thầy Đại, đi như chạy ra sân. Nhìn sân trường vắng tanh, những học sinh cuối cùng ở các lớp xa đang theo hàng vào lớp. Trong chú trào lên sự háo hức kỳ lạ. Chú không chút nào sợ phải vào lớp trễ vì đã có lý do chính đáng tuyệt vời. Chú chỉ sốt sốt muốn tìm gặp Phúc Hỉnh ngay tức khắc để báo cho cậu ấy biết sự thật về vụ chiếc máy tính đã được khám phá, cô hiệu trưởng và thầy tổng giám thị đã hứa sẽ thanh minh cho cậu ấy ở trường, phải kể ngay cho cậu ấy về cuộc truy tìm ly kỳ mạo

hiếm với thầy Đại... Hừ ! Cũng phải nói ngay cho Mi Trái Bánh biết khi ngồi xuống cạnh nó và cảnh cáo dần mặt, sau đó cấm luôn nó ăn quà trong lớp... Ha ha... với con nhỏ này cấm ăn quà trong lớp là hình phạt nặng nề nhất. Phen này nó tha hồ mà năn nỉ... ha ha... Con tim non của chú nhóc như có ngọn lửa cháy hừng hực khi thể thắng lợi của chiến công và quyền uy của nhà thanh tra : Đúng, nhất định phải cấm nó không được ăn trong lớp.

Chạy hết cầu thang lầu một, định rẽ theo hành lang khối Sáu về lớp, Minh bỗng giật mình đứng sững khi nhận ra mình đang hai tay không. Trong lúc mải phân khởi, hấp ta hấp tấp ra khỏi văn phòng hiệu trưởng, chú đã quên mang theo cặp mà lúc vào đã được gỡ khỏi lưng để xuống chiếc ghế trống cạnh thầy Đại. Chú vội quay ngoắt trở lại...

Biết chắc có chạy nhanh mấy cũng trễ, Minh vẫn phóng cật lực xuống cầu thang, đến thẳng phòng hiệu trưởng. Sự trở lại của chú nhóc làm cô Khánh, thầy Tôn, thầy

Đại cùng bị bất ngờ đến độ ai nấy đều tỏ ra lúng túng.

- Chuyện gì nữa thế thanh tra Ca-ta-Nhi ? Cô hiệu trưởng giọng hỏi đùa.

Minh hỏn hển thờ :

- Thưa cô, em bỏ quên cặp.

Trong thoáng chốc có mặt trong phòng, Minh cũng kịp nhận ra cô hiệu trưởng và hai thầy đều đang căng thẳng với những biểu hiện không bình thường. Đôi mắt buồn lặng của thầy Đại cố ý không nhìn chú nhóc như báo riêng cho chú biết cuộc trao đổi đang diễn ra không có sự êm ái, ngọt ngào nào dành cho thầy.

Khoác vội chiếc cặp lên một bên vai, Minh bước khỏi phòng hiệu trưởng, kèm theo nỗi áy náy cồn cào : Không biết có chuyện gì thế nhỉ ? Sự cồn cào làm nặng trĩu bước chân Minh. Dọc theo hành lang tầng trệt thuộc khối Sáu, lớp nào cũng đã vào giờ học. Từ mỗi lớp, tiếng thầy hoặc tiếng cô giáo giảng bài rành rẽ, trang nghiêm giữa sự im lặng lắng nghe của học

sinh, khiến Minh dợm chân khi nghĩ tới việc mình thêm một lần nữa vào lớp trẻ. Sự đắn đo ám ảnh tới lúc bước một chân lên bậc thang đầu tiên... Thay vì đi thẳng lên lớp đang giờ dạy văn của thầy Tùng, một thầy giáo rất nghiêm khắc, nhận lời quở trách ; Minh quyết định rẽ ra cửa phụ cuối hành lang thông ra dãy tường bao song song với tòa nhà lớn của trường là nơi có dải đất hẹp, dài, hồi đầu năm học được trồng họa, nay bỏ hoang cho cỏ mọc trùm lum vì không người chăm tưới, thành chỗ cho học sinh đi trẻ hoặc cúp cua lẩn trốn. Sự bài hoại, chán nản không đầu vào đâu đã đưa đôi chân nhỏ của Minh thơ thẩn dọc phía sau tòa nhà không vì mục đích gì. Chú nhóc cứ đi thẳng không cần phải thụt đầu né tránh sợ thấy cô nào ở trong lớp nhìn thấy vì bậc cửa sổ các lớp học đều cao hơn tầm "nhí" của chú. Không ai nhìn thấy chú. Nhưng tai chú vẫn nghe rõ từng lời giảng trong các lớp vọng ra, mà qua giọng nói chú biết được đó là giọng quen thuộc của thầy nào, cô nào. Và điều đó, càng khiến chú nôn nao buồn bực. Lần đầu tiên trong đời đi học,

chú bị rơi vào cảnh "cúp cua"... Chú chẳng thấy sợ bị bắt về tội vi phạm kỷ luật mà chỉ thấy tràn lan một nỗi buồn đơn côi.

Chú bỗng giật mình hốt hoảng khi từ ô cửa sổ cuối cùng của tòa nhà truyền đến tai chú giọng nói không lẫn với ai của cô hiệu trưởng. Hóa ra mình đang đứng ngay sau văn phòng ấy. Tim Minh như ngừng đập. Dù biết nghe lén chuyện người khác, nhất là chuyện của các thầy cô giáo, là điều không nên, nhưng sao đôi chân chú không chịu dời đi thêm một bước. Từng lời nói của cô hiệu trưởng cứ như dành riêng cho đôi tai phiêu lãng của chú nhóc.

- Anh thử nghĩ kỹ coi. Để lộ chuyện này ra có khác nào công khai thừa nhận Hiệu trưởng, Ban Giám hiệu, Hội đồng Kỷ luật và cả anh cũng không bằng thằng bé lớp sáu, nghĩa là gián tiếp xác định trường này không có kỷ cương kỷ luật, trong khi bao nhiêu năm nay, tôi đã cố công thổi cho khắp nơi trong ngành giáo dục, Đảng, chính quyền và giới báo chí truyền thông biết và tin chắc trường ta là ngọn cờ đầu, là trường

điểm về mặt này. Từ nay, học sinh sẽ tha hồ coi thường thầy cô...

Những lời đanh thép của cô hiệu trưởng khiến Minh nhớ lại thái độ dè dặt của thầy Đại, khi chú gặp thầy ngỡ ý muốn minh oan cho Phúc. Ai ngờ đường đi tới lẽ phải vốn thẳng băng, lại lắt léo quanh co, khúc khuỷu, khi xuôi, khi ngược khiến cái tuổi nhí con của chú càng đi càng ngỡ ngàng xa lạ. Xa lạ với cả những bài học đức dục mà chú từng uống ngấm từng giọt nơi bài giảng của các thầy cô khả kính. Chú lo lắng ngồi thụp rồi nép vào chỗ khuất sau bụi cây ở gần cửa sổ. Từ chỗ ẩn nấp "an toàn", chú nghe tiếp giọng nói của thầy Đại. Sao giọng thầy khan khan và chua xót :

- Làm sao sự việc không lộ ra khi ít nhất có tới bốn học sinh dính líu : Phúc, Mi, Minh, và em Huyền ở 9A2, chưa kể tới ba má của các em. Mặt khác, khi thi hành kỷ luật Phúc, chúng ta công bố toàn trường, lẽ nào khi minh oan, chúng ta lại âm thầm ?

- Về nguyên tắc thông thường thì suy luận của anh là đúng. Giọng cô Khánh hơi

gắt : Nhưng ở những trường hợp riêng có những nguyên tắc riêng. Dích thân tôi sẽ gặp Mi và ba má em nói lại mọi chuyện nếu cần thuyết phục em chuyển qua lớp khác mang theo sự im lặng. Tôi cũng gặp ba má Phúc để giải quyết sự im lặng tiếp theo. Vì tương lai của em Phúc ở trường, tôi biết chắc gia đình Phúc sẽ bằng lòng cho qua chuyện này. Cậu Huyền càng dễ. Anh Tôn gọi lên cho nó một bài học rồi tha bổng, tự nó sẽ biết cách im miệng vì năm nay nó thi chuyển cấp. Còn sự im lặng của Minh, tôi giao cho anh, vì tôi biết nó rất quý trọng anh.

- Tôi không thể làm chuyện đó. Chúng ta quanh co thế nào cũng chỉ tạo ra sự an tâm giả tạo cho mình. Học sinh bây giờ có những suy nghĩ và nhạy cảm khác rất xa những cảm tưởng của chúng ta về chúng.

Tiếng cô hiệu trưởng cắt ngang :

- Tôi chưa nói rõ thêm, nếu như có sự ngăn cản kiên quyết từ đầu với em Minh khi em này nổi máu điều tra thì bây giờ chúng ta không gặp phải chuyện rắc rối này

vì chuyện coi như đã xong rồi. Hừ ! Nếu tôi không nhầm, thì chính anh đã khuyến khích và giúp đỡ thằng Minh lật lại vấn đề. Bây giờ, muốn từ chối sự tin nhiệm của tôi, xin thầy cứ nói thẳng. Tôi vẫn có cách giải quyết mà không có thầy.

Tiếng "thầy" được nhấn mạnh đột nhiên thay cho tiếng "anh" từ miệng cô hiệu trưởng khiến Minh thấy sờ sợ.

Minh không còn đủ ham muốn ngồi lâu hơn trong bụi cây ó. Cũng chẳng cần ý tứ hay sợ hãi gì, chú đứng thẳng luôn dậy đi vòng về phía trước tòa nhà. Chú dự tính sẽ đón thầy Đại, ôm lấy thầy và nói :

- Thầy đừng bận tâm gì về em. Vì danh dự, kỷ cương của nhà trường... em sẽ im lặng.

Tuyết tờ tuyết... Tiếng còi rít tường muốn rách màng nhĩ nổi lên ở ngay cạnh tai làm Minh giật thót tim. Một bàn tay cứng rắn như từ trên trời thò xuống túm chặt gáy chú nhóc, sau đó là một giọng nói thật hả hê :

- Bắt được quả tang nhé. Lên ngay văn phòng làm kiểm điểm và nhận kỷ luật.

Thầy Tôn tổng giám thị đúng là xuất quỷ nhập thần xoay mặt cậu học trò "cúp cua" lại. Cặp kính cận dày cộp chỉ chút nữa là văng khỏi mắt khi nhận ra thủ phạm là... người quen.

- Thế nào ? Thầy Tôn giễu cợt : Thanh tra Ca-ta-Nhí ! Vừa có chút "thành tích" là tưởng có thể "cúp cua" hả ?

- Thưa thầy... Thật kỳ lạ, Minh chẳng thấy trong mình chút sợ hãi nào trước thầy tổng giám thị như mọi khi. Chú bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt thầy : Lúc em xuống lấy cặp lên thì đã trễ.

Cơn tức giận làm rung cặp mắt kính trên mắt, nhưng thầy Tôn kiềm chế được, buông cổ Minh :

- Trễ mấy cũng phải vào lớp. Lên lớp ngay ! Lần sau tôi bắt gặp là... Định buột mồm nói : Đuổi học, nhưng thầy kịp nắn lại bằng giọng hừm hừm : là làm kiểm điểm.

Mình lễ phép khoanh tay, nói lí nhí :

- Em xin phép thầy.

Dứt lời, chú tất tả đi như chạy về hướng cầu thang. Đúng lúc ấy chú nhóc phát hiện ra mái đầu chớm bạc và dáng đi lù khù khắc khổ của thầy Đại ngang qua sân từ lối cửa văn phòng hiệu trưởng.

- Thầy ! Thầy ơi thầy.

Giọng chú nhóc đầy nước mắt. Bất chấp thầy tổng giám thị đang còn đứng nhìn theo, chú cắm đầu cắm cổ lao về phía thầy Đại.

Gò Vấp, T.P Hồ Chí Minh.

THANH TRA CA TA NHÍ

NGUYỄN MẠNH TUẤN

-
-
- *Chịu trách nhiệm xuất bản :*

LÊ HOÀNG

- *Biên tập :* **CÚC HƯƠNG**

- *Bìa : Họa sĩ* **NGUYỄN TRUNG TÍN**

- *Minh họa :* **HUY TIẾN**

- *Trình bày :* **THÚC HOAN**

- *Sửa bản in :* **PHƯƠNG NAM**
-
-

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng, Quận 3, TP. Hồ Chí Minh

In 10.000 cuốn, khổ 10x14cm tại XN In LIDISACO
190B Nguyễn Trọng Tuyển, Phú Nhuận, TP.HCM
Số đăng ký kế hoạch xuất bản : 666/68 do Cục
Xuất bản cấp ngày 28/11/94 và Quyết định xuất
bản số : 293MN/95 do Nhà xuất bản Trẻ cấp ngày
19/8/1995 In xong và nộp lưu chiểu tháng 9/1995.